

1 MAYIS'TA TAKSİM'DEYİZ

“Günlerin bugün getirdiği, Baskı zulüm ve kandır, Ancak bu böyle gitmez, Sömürü devam etmez, Yepyeni bir güneş doğar, Bizde ve her yerde” diyor 1 Mayıs Marşı'nda... yaşadığımız baskı, zulüm ve kan dolu günlerden sonra doğacak kıpkızıl bir güneş ile müjdeliyor bizleri.

Bu yıl da 1 Mayıs'ta Taksim'deyiz. İşçi ve emekçi halkların, ezilenlerin, gençlerin ve kadınların, Kürt halkının kapitalizme karşı savaş günü...

41 yıl önce 1 Mayıs'ta Taksim Meydanı, işçi ve emekçilerin kanlarıyla kızıla boyandı, devrimimizin “Kızıl Meydan”ı oldu. Ve onyıllar boyunca devrim ile karşı-devrimin kapışma sahası oldu. İşçi sınıfını peşine takarak Taksim dışında her alana götüren reformizm, her 1 Mayıs'ta devrimi ve devrimcileri Kızıl Meydan'da temsil etme onurunu Leninistlere bıraktı.

Leninistler olarak, bu yıl da her yıl olduğu gibi Taksim'de, Kızıl Meydan'dayız. Devrimin onurunu, Kızıl Meydan'da olma onurunu paylaşmak için herkesi 1 Mayıs'ta Taksim'e çağırıyoruz!

MÜCADELE BİRLİĞİ

GAZETESİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

11 - 25 Nisan 2018 / S 046 / 1 TL

Faşist devletin tepesinden yükselen zafer nidaları, sıradan insanla birlikte sosyal reformist ve oportünist siyasetlerin tüm düşüncelerini baskı altına alırken, gerçek yaşamda olayların başka türlü döndüğünü görüyoruz.

Burjuva dünyaya, tekeli sermayedarlara bir haller oluyor. Ülker tekeli gibi, dinci faşist iktidarın en iri sponsorlarından biri, neredeyse iflasını isteyecek oldu yakın zamanda. Onu, dinci-faşist iktidarın bir başka payandası, Doğu Holding izledi. Banka borçlarının yapılandırılmasını istediği konuşuluyor burjuva dünyada. Ama herkes biliyor ki bu dev tekellerin “iflası” hilelidir; işin gerçeği, servetlerini başka ülkelere kaçırıyorlar.

Zavallı Aydın Doğan/Doğan Holding, bunca desteklediği dinci-faşist iktidar tarafından elindeki tüm medya/basın kuruluşlarını dinci-faşist iktidarın payandası bir başka tekele, Demirören grubuna devretmeye zorlandı. Şakağına silah dayanmış kişinin çaresizliğiyle kabul etti; devretti. “Susurluk Çetesi”sinin yöntemleriyle yürütülüyor işler.

Bundan yaklaşık yirmi iki yıl önce, 1996'da, 12 Eylül faşizminin ve sonraki tüm faşist iktidarların arkasındaki “iri tekel” Sabancı Holding'in başı Sakıp Sabancı, “Bunlar gecekondulardan gelip bo-

ğazımızı kesecekler” demişti. Bir sınıfın korkusu ancak bu kadar açık ifade edilebilirdi. Yine de o dönem burjuva sınıf arasında bir kaçış yoktu.

Burjuva sınıf, kurtuluş savaşında “yedi düvele” karşı savaşmış olmakla övünür. Şimdi “yedi düveli” arkasına aldığı halde birleşik devrimi, birleşik devrimin toplumsal güçlerini yenemiyor. Ne işçi sınıfını, ne ezilen halkları, ne emekçileri, ne gençliği susturabilmiş değil; susturabilecek de değil.

Ortalığı silip süpürecek, büyük bir fırtına yaklaşıyor. Hükümetin bir Bakan'ı “resmen savaştayız” diyor. İtiraf noktasına geldiler. Ama kime karşı? Onların söylemediğini biz söyleyelim: Kürt halkına, işçi sınıfına, birleşik devrimin diğer toplumsal güçlerine karşı. Emek ile sermayenin, birleşik devrimle karşı devrimin kıran kırana, beden bedene yürüyen bir savaşının içindeyiz.

Karşı devrim saflarında moral bozukluğu ve buna eşlik eden kaçış başladı. Önce paraları kaçırmaya başladılar. Sıra kendilerine gelecek. Biz ise buradayız, burada olacağız! Öyleyse şimdi bir kez daha ve daha yüksek sesle söylemenin zamanı:

BÜTÜN İKTİDAR EMEĞİN OLACAK!

>>Editör...

SEÇİMLER VE REFORMİSTLERİN ZAVALLILIĞI

Bütün sosyal reformist parti ve çevreleri bir kara düşüncedir almış gidiyor. Seçimlerde nasıl bir yol/politika izleyecekler? Sandık başına gidip seçimlere katılsalar, dinci-faşist iktidarın seçim tiyatrosuna figüran olacaklarını bildiklerinden böyle bir çağrı yapmaya cesaret edemiyorlar. Seçimleri boykot politikası izleseler, kendi varlık nedenleriyle çelişeceklerini görüyor ve bu yüzden “boykot” politikasına “evet” diemiyorlar.

Okurun kolayca görebileceği gibi, bu adamlar, iki saman yığını arasında kararsızlık yüzünden açlıktan ölen “Buridan'ın eşeği” durumundalar.

3

Devrim Engelleri Aşarak İlerliyor

C.Dağlı

2

Sınıf Mücadelesi Ve Ptoletaryanın Devrimciliği

Özgür Güven

4

Dünyanın Bütün Burjuvaları Korkun

Şiar Coşkun

5

Amerika'nın Çöküşü Ve Sonuçları Üzerine

İ.Cevat Çetiner

8

Devrimin Öngörülemez Unsuru

Aybel Gün

9

Esnemeyen Kırılacak

Azer Kızıl

10

DEVİRİM ENGELLERİ AŞARAK İLERLİYOR

BAŞYAZI

C. Dağlı

Bu topraklarda devrim mücadelesi, tam elli yıldır, bütün yoğunluğu ve şiddetiyle sürüyor. Devrim, uzun süreli, sert ve sancılı bir süreçten geçerek zafere ulaşabilir. Bu gerçeklik, bugün çok daha iyi anlaşılabilir durumda.

Devrim toplumsal bir temel üzerinde, yani evrensel bir temel üzerinde hareket eder. Bu toplumsal temel her yerde aynı olan emek-sermaye ilişkisidir. Bunun yanında devrim, geliştiği ülkelerin tarihsel, politik vb özgül koşulların etkisini taşır. Biz, her ülkedeki devrimin gelişimini anlamak için, birbirine karşılaştırabiliriz. Lenin, bu yönüme Rusya'daki Sovyet devrimiyle, o süreçte patlak veren Alman ve Macar devrimleriyle karşılaştırarak baş vurur. Ve bu ülkelere de proletaryanın, Rusya proletaryasından daha iyi örgütlendiğini söyler. Biz de bu yöntemi kendi devrimimizle, çeşitli ülkelerdeki devrimleri karşılaştırarak kullanabiliriz.

Öncelikle toplumsal devrimlerin hangi koşullarda gerçekleştiğini bilmemiz gerekiyor. Proletaryanın toplumsal devrimlerinin bazıları daha az sürede, bazıları da daha uzun sürede zafere ulaştı. Çok kısa sürede sonuca gidenler bile yıllarca sürdü. Yine her ülkede devrim, derecesi farklı da olsa yoğun devrimci bir mücadelenin sonucunda başarıya kavuştu. Devrimlerin hepsi sancılı bir sürecin sonunda doğmuştur. Şiddetli savaşlardan geçmesi bakımından da, birbirinden bu yönden düzey farklılığı gösterse de, tümü de devrimci zora başvurarak hedefine varmıştır. Emperyalist-kapitalist sistemin orta yerinde, işçi sınıfı ve emekçi halk kitleleri devrimci zora başvurmadan hedefine asla ulaşamaz. Biz bu topraklarda gelişen devrim mücadelesini, geçen yüzyılın toplumsal devrimleriyle karşılaştırırken, belirttiğimiz koşulların bütünlüğü açısından baktığımızda, Türkiye ve Kürdistan devriminin bir çoğuna göre, daha zor koşullar altında ilerlediğini görüyoruz. Devrimci mücadele yoğunluğu, zora dayanması ve sancılı bir süreç olarak gelişmesi içinde tam 80 yıldır sürüyor. Bu karşılaştırmayı yaparken belirtmek gerekir ki, birçok ülkede devrim, burada gelişen devrimden daha güç koşullar altında yapılmıştır. Bununla beraber örgütlenme, pratik ve taktisyonluk yönünden daha iyi durum gösterdiler.

Sınıf mücadelesi ve sosyalizm tarihinden, devrimlerin zengin deneyimlerinden çok şey öğrendik ve öğrenmeliyiz. Devrimlerin başarıları kadar, başarısızlıklarından da öğrenmeliyiz. Çünkü devrimlerin zaferleri kadar, yenilgileri de eğitici.

Devrimimizin gelişimini daha bütünlüklü olarak ortaya koymak için diyalektikçe başvurulmalıdır. Devrim kavgası telceli kapitalist düzene karşı yükselen çok güç koşulları yenmek durumunda kalırken; aynı zamanda geçmişte yapılan devrimlere göre daha ileri tarihsel şartlar içinde gelişmesi nedeniyle, kesintisiz zafer yürüyüşünde daha gelişkin nesnel temellere ve olanaklara dayanıyor. Kendi yarım yüzyıllık deneyimi ve devrim eğitiminin yanında dünya devrimlerinin enin deneyimlerine de dayanıyor. Kısacası, toplumsal devrimi başarmak için gerekli olan birçok koşul bir araya gelmiştir. Sınıf savaşımının pratik birikimini derslerini, sonuçlarını üzerinde taşıdığı gibi, proletarya enternasyonalizminin ve sosyalizmin pratik-teorik birikimini de kendi sınıf kavgasına uygulayan Türkiye ve Kürdistan proletaryası, devrimci kitleler ve bir bütün olarak devrimci güçler kapitalizme karşı mücadelenin yeni sürecine daha ileri nitelikleriyle giriyor. Bu güçler, bu nitelikleriyle, hareketi daha ileri götürülebilir. Bunun uluslararası proletaryanın mücadelesine etkisi şuradadır ki, burada gelişen, yükselen devrimci kavga, dünya devrimini hızlandırıyor ve onu güçlendiriyor.

Devrimci hareketin, onyıllar boyu en ağır saldırılar altında mücadele yürütmesi, geniş halk kitlelerinin üzerinde devrimci eğitici bir etki yarattı. Sosyalizm düşüncesi ve devrim, ezilen ve sömürülenler içinde derin kök saldı. Bunun somut bir göstergesi, gittiğimiz her yerde sosyalizme sempati duyan hazır kitlelerle karşılaşmaktır. Bu insanlar, faşizme ve sermayeye karşı kavgaya atılıyorlar, ya da her an atılabilecek durumdadılar. Dolayısıyla devrimci etkinin çok ilerisindedir.

20. yüzyılın tüm proleter devrimlerinden şu ortak sonucu çıkardık. Devrimin zafere ulaşması; mücadelenin, eylemlerin kendi yüksek biçimlerine çıkarılmasına ve eylemlerin en ileri noktaya dek götürülmesine bağlıdır. Ve ancak bilinçli ve ileri bir amaç yönünde yapılan bilinçli etkinlik kitleleri etkileyebilir ve harekete geçirebilir. Ancak bilinçli ve ortak bir amaç için bir araya gelen kitleler, burjuvazinin sınıf egemenliğini alaşağı edebilirler. Ancak yeni ve daha ileri bir toplum hedefiyle hareket eden bir politik hareket, devrimci zafere taşıyabilir. Yeni bir toplum, komünist toplum uğruna mücadele etmeyen bir hareket kendine ne kadar "marksist-leninist", "komünist" ya da "sosyalist" dese de, burjuva çerçeveyi aşamaz. Böyle bir hareket yani gerçek proleter devrimci hareket bugün, devrimin güncelliğinden hareket eder.

Yaşam öğreticidir. Üretim araçlarının özel mülkiyeti kaldırılmadıkça, sömürücü sınıflar ortadan silinmedikçe emekçilerin kurtuluşundan söz edilemez ancak toplumun sermayeden özgürleştiği bir yerde emekçi halkın hakları gerçekleştirilir. Bugünkü toplumsal koşullar patlayıcı toplumsal durumun, sınıfların kaçınılmaz çatışmasının alanıdır. Bugüne değin devrimci patlamalar bugünkü koşullardan ve bundan doğan bunalımda oluştu. Bu koşullar devam ettikçe, yeni toplumsal patlamalar kaçınılmazdır.

Kapitalist toplum, proletaryayla kapitalistlerin birliğine dayanıyor. Bu birlik ortadan kaldırılıp yerine karşıtlığı dışlayan yeni bir birlik kurulmadıkça bugün toplumun karşısına çıkan sorunlar daha derin, daha yıkıcı ve daha şiddetli hale gelir. Ama toplum önünde duran sorunları çözebilir. Çünkü bugünkü koşullar içinde çözümünü de içerir. Bizim görevimiz, çözümümüzü gerçekleştirecek güçleri örgütlemek ve harekete geçirmektir. En güç koşullarda savaşım yürüten bu güçler, çözümümüzü pratikte gerçekleştirecek yetenektir.

Çözümü, yani yeni toplumun doğumunu hızlandırabiliriz. Yeni bir topluma geçişi hızlandırmak ancak devrimi hızlandırmak yoluyla olabilir. Devrimi hızlandırmak, proletaryanın tüm ezilen ve sömürülenlerin burjuva egemenliğe karşı sürdürdüğü devrimci mücadeleyi desteklemek, güçlendirmek, halk kitlelerinin devrimci ayaklanmasını örgütlemek ve pratikte yönetmektir.

Kitlelerin devrimci kavgası çok güç koşullardan, en ağır faşist saldırılar ve çok şiddetli çarpışmalardan geçerek bugünkü ileri düzeye geldi. Ama kesintisiz devrim yürüyüşünün zaferi için daha fazla şey yapmak ve daha ileri gitmek gerekiyor.

Mülteciler Üzerine

Bir yıldır mülteci sorunlarıyla ilgilenen ve sivil toplum kuruluşunda çalışan bir arkadaşımızla mültecilerin Türkiye'ye geldikten sonra yaşadıkları sorunlarla ilgili bir röportaj yaptık. Suriyeli mültecilerle ilgili bilmediğimiz, yanlış bildiğimiz birçok şeyin olduğunu farkına vardık.

Röportajla ilgili bilgileri aktarmadan önce size bu insanların bir savaş alanından çıktığını, zor koşullarda yaşadıklarını ve önyargılı yaklaşmamamız gerektiğini hatırlatmak istiyoruz.

Mülteciler Türkiye'ye ilk geldikleri zaman nasıl sorunlarla karşılaştılar?

Mülteciler ilk geldikleri zaman yiyecek, giyecek, barınma gibi insani temel ihtiyaçlarını karşılamakta sıkıntı çekmişlerdi. Her şeylerini Suriye'de bırakıp geldikleri için maddi sıkıntılar yaşamışlardı. En büyük sıkıntılarında biri de dil sorunudur. Türkçe bilmedikleri için iletişim kurmakta zorlanmışlardı.

Bir başka büyük sıkıntı da iş sıkıntısıdır. Mülteciler için geçici eğitim merkezleri açılmıştır. Burada hem Türkçe hem de Arapça eğitim verilmektedir. Eğitim merkezine yakın olanlar gidip bu haktan yararlanabiliyor ama evi merkeze uzak olanlar, köyde yaşayan çocuklar Türk okullarına gitmek zorunda kalıyor. Bazı Türk okullarında Türkçe öğretmenler var. Fakat Türkçe öğretmen kimse olmayan okullarda hem eğitimciler hem de mülteciler zor durumda kalıyor. Birbirlerini anlamadıkları için öğretmenler, mülteci öğrencilere resim çizdiriyor, oyun oynatıyor ya da çizgi çalışması yaptırmak zorunda kalıyor. Aradan 5-6 yıl geçmesine rağmen dil problemi çözülemedi.

Kâğıt üzerinde yapılması gereken şeyler uygulamaya geçileceği zaman sıkıntılar yaşanıyor ve devlet bu yardımları gerçekleştiriyor. Mültecilerin yaşadığı sorunlardan biri de kimlik sorunudur. "Geçici koruma altındaki sığınmacılar" diye adlandırıldıkları mültecilere geçici koruma kimlikleri verildi. Türkiye'de tehdit oluşturabilecek mültecilere kimlik verilmiyor ya da daha az haktan yararlanabilecekleri bir kimlik veriliyor. Mülteciler şehirlerarası yolculuk yapacakları zaman devletten izin almaları gerekiyor. Çünkü devlet mültecilerin çok hareket halinde bulunarak ülke için bir tehdit oluşturmalarından korkuyor. Devletten izin aldıkları zaman ise 15 günlük

bir izin veriliyor. Aradan yıllar geçmesine rağmen kimlik sıkıntısı hala çözülemeyen bir sorundur.

Mülteci çocukların psikolojik durumu nasıl?

Savaş çok kötü bir yıkımdır ve insanlarda psikolojik sıkıntılara, travmalara neden olmaktadır. Savaştan en çok etkilenenler kadınlar ve çocuklardır. Çok hassas vakalarla karşılaşabiliyor. Bombalar insanların evlerinin yanı başında patladığı için bir yerlerini kaybeden, yaralanan insanların psikolojik durumu kötü oluyor. Aynı şekilde çocukların da psikolojik durumu iyi değil ve çocuklar geceleri kabuslar görebiliyor, krizler geçirebiliyor, altlarını ıslatabiliyorlar. Ayrıca Türkiye'deki çocuklar mülteci çocuklarla dalga geçtiğinden mülteci çocuklar daha çok etkileniyor. Savaş herkesi aynı şekilde etkilemiyor. Kimisi ortama çabucak uyum sağlarken kimisinin uyum sağlaması zamanla ve zorla gerçekleşiyor.

Mültecilere BM'den yardım sağlanıyor mu?

Evet, BM'den sivil toplum kuruluşlarına fon yardımı oluyor. Fakat yapılan yardımların takibi oluyor ve BM'nin kontrolü altında tutuluyor.

Mülteciler, ülkelerine geri dönmek istiyor mu?

Mülteciler sürekli dışlandılar ve hor görüldüler. Bu nedenle savaşın bitmesini ve ülkelerine geri dönmeyi istiyorlar. Bazı mülteciler ise savaşın artık bitmeyeceğini ve Türkiye'de bir düzen kurduklarını söylüyorlar. Alışmaya çalışıyor ve Suriye'ye dönmek istemiyorlar. Yani geri dönmek isteyen de var istemeyen de.

Suriye'de savaş yaşanmadan önce nasıl bir hayatları vardı ve şu an Tür-

kiye'de nasıl bir hayatları var?

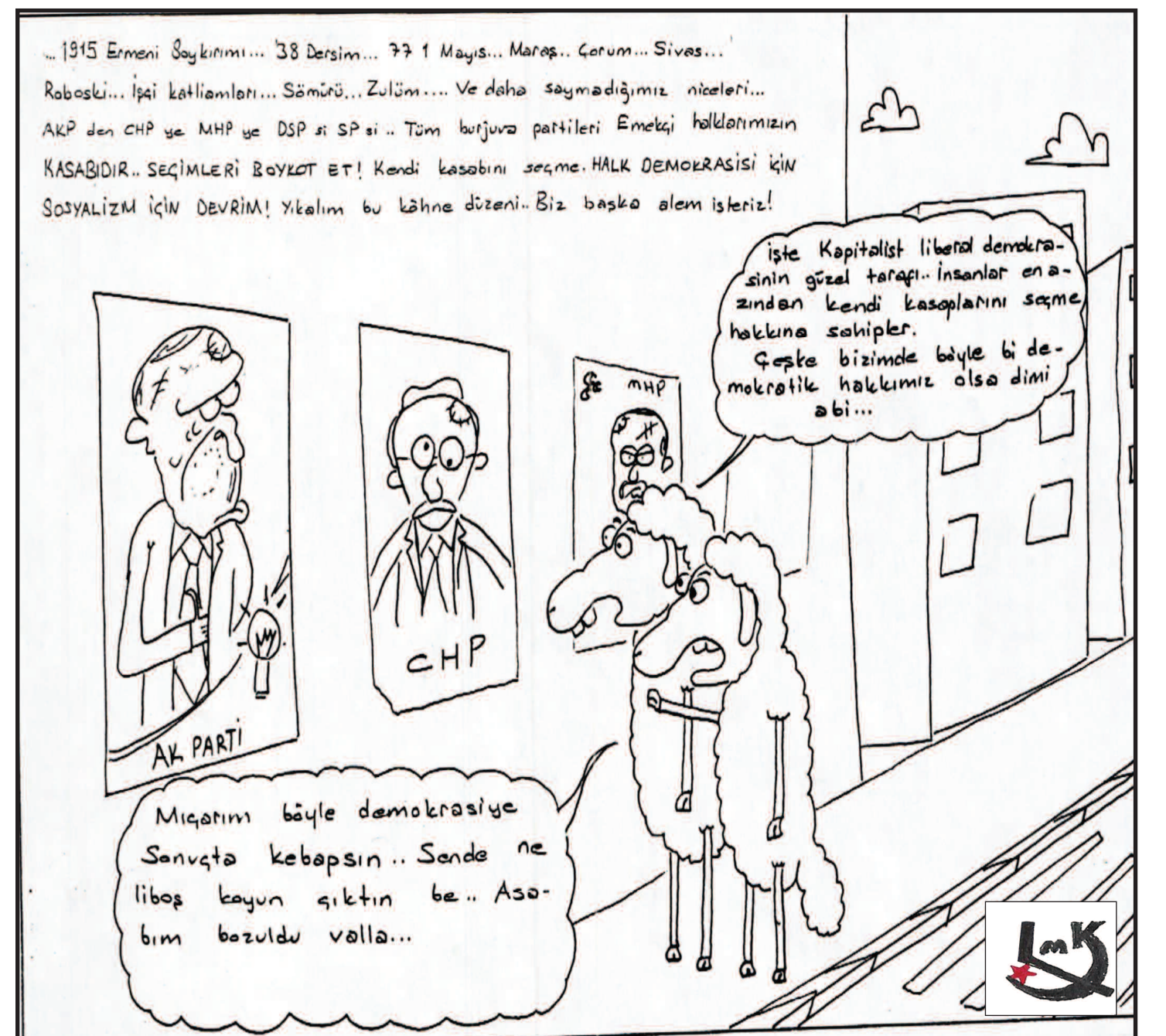
Mültecilerin büyük bir çoğunluğu, Suriye'deyken orada çalışan, işçi, emekçi kitlelerden oluşmaktadır. Savaştan önce maddi durumları iyi olmasa bile belli bir düzenleri vardı. Türkiye'de durumu kötü olan mülteciler çoğunluktadır. Türkiye'de yoksul olan mülteciler Suriye'de de yoksul bir yaşam sürmekteydiler. Yani yoksul her yerde yoksuldur. Bu yüzden proletaryanın bir vatani yoktur.

Sağlık ve eğitim alanında mültecilere öncelik tanındığı düşünülüyor. Sizce bu doğru mu?

Ucuz iş gücü olarak çalıştırılan ve sömürülen mültecilere karşı toplum tarafından büyük bir dışlama mevcut. Mültecilere aşırı ücret bile verilmiyor. Sigorta hakkından da yararlanmıyorlar. Türkiye'deki insanlar Suriyelilerin iyi durumda olduğunu ve yaşam standartlarının yüksek olduğunu yanlışlıkla kapılıyor. Çocuklar çok küçük yaşta çalıştırılıyor, kadınlar fuhuşa zorlanıyor ve çok zor koşullarda yaşamaya çalışıyorlar. Ayrıca toplum olarak çocukların evlendirilmesine yatkınlar. Suriyeliler üniversiteye sınavsız geçiş yapıyorlar. Yabancı uyruklu sınav (YÖS) sınavına tabi tutuluyorlar. Türkiye'deki zenginler Suriyelilerin bu durumundan faydalanan ve karlarına katmak için onları ucuza çalıştırıyorlar. Bu yüzden işe, önce Suriyeliler alınıyor. Bu da mülteciler ile Türkiye'deki insanlar arasında bir çatışmaya neden oluyor.

Yapılması gereken çok şey var. Fakat devlet bu sorunları çözüyor. Ülkemizde bunca sıkıntı varken ve devlet bunları çözemezken mülteci sorunlarının da çözülemeyeceğini hatta gün geçtikçe daha çok artacağını düşünmekteyim.

Sabırsızlık Zamanı
Fanzin Röportaj Ekibi

TÜİK, kişi başına düşen milli geliri 10 bin dolar üstü, enflasyonu %8-9 seviyelerinde, işsizlik oranını %5 civarında hesaplayabilecek uzman yardımcılarını alınacağını duyurdu... Zaytung

YÖK'ten 'Volkan Bayar' Savunması: "Muhafiz bir paylaşımı var mı diye çok araştırdık, çıkmayınca mecburen görevde tuttuk..." Zaytung

GENÇLİK MÜCADELESİNE SIZAN SAPMA AKIMLAR -1

Bir toplumun en enerjik, en coşkulu ve en hareketli katmanı gençliktir. Gençliğin bu enerjisi ve gücü kapitalizme ve faşizme karşı oluşan toplumsal mücadeleleri ve ayaklanmaları yenilikçi, militan, umut dolu bir niteliğe büründürür ve bu süreci hızlandırır. Gerek dünya çapında yaşanan, gerek Türkiye ve K. Kürdistan'da yaşanan eylemselliklerde, ayaklanmalarda ve devrimlerde devrimci gençliğin yarattığı bu etkiler hepimiz şahit olduk. Bunun yakın tarihte yaşanan belli başlı bazı örneklerine bakalım.

2010'da Tunus'ta bir seyyar satıcının kendisini yakmasıyla başlayan, ardından Mısır gibi ülkelere yayılan ve içerisinde gençlik hareketlerinin, gençliğin de etkin olduğu "Arap Baharı".

2011'de ABD'de çağrısı sosyal medya üzerinden "Occupy (İşgal Et)" diye yapılan ve çoğunluğunu gençliğin oluşturduğu "Occupy Wall Street" hareketi.

Yine 2011'de ODTÜ'deki öğrenci gençliğin planladığı eşit, bilimsel, parasız, anadilde eğitim için yapılan "Başkaldırıyoruz" eylemi.

2012 yılında yeni başımızda gerçekleşen, gençlerin en ön cephelerde savaştığı bir devrim: Rojava Devrimi.

2013'te çoğumuzun katıldığı Gezi Ayaklanması. Bu ayaklanmayı sosyal medya üzerinden bütün ülkeye hatta

bütün dünyaya yayan ve günlerce yılmadan, yorulmadan polisle çatışan gençlikti.

2014'te Kobane'de yaşanan saldırıya karşı, silahlı bir ayaklanma olan 6-8 Ekim Serhıldan'ında Türkiye ve Kürdistan'dan Kobane'ye geçiş yapıp bu ayaklanmayı büyüyenlerin de çoğunu gençler oluşturuyordu.

Ve son olarak bu senenin başında gerçekleşen İran halk ayaklanmasında gözaltılara, tutuklamalara, saldırılara ve ölümlere rağmen yine en ön cephede gençler çatıştıyordu.

Bütün bu örnekler gençliğin dinamizmini ve devrimdeki rolünü bize gösteriyor. Bununla birlikte gençliğin sokaklarda, içerisinde zoru da barındıran bu coşkulu mücadelesi özellikle son süreçte tekelleri sermaye sınıfında büyük bir korku yaratıyor. Ve günden güne korkusu büyüyen tekelleri sermaye sınıfı gençliğin bu hareketini bölmek, içeriğini boşaltmak için büyük bir çaba harcıyor. Sermaye sınıfı;

Yıllar öncesinden kalan "Nietzsche - Bakunin" gibi felsefecilerin tezlerini yeniden gün yüzüne çıkararak gençlerin düşüncelerini bulandırmaya çalışıyor.

Anarşizm, Feminizm, Troçkizm gibi reformist - oportünist akımları

Marksizm - Leninizm'in yerine koymaya çalışıyor.

Sosyalizmi karalamak amacıyla sosyalist ülkeler üzerinden yalan, iftira vb. kara propaganda ile sosyalizmi tahrif ediyor.

Bu sırada kendilerine devrimci diyen Troçkistler, anarşistler vb. de durmuyor, h e m e n atl-

yor. Marksizm temel yapıtaşlarından biri olan proletarya diktatörlüğü başta olmak üzere Marksizm ve Leninizm'i hedef alıp Marksizm - Leninizme saldırıyorlar.

İşte burjuvazi, sermayeye hizmet eden bu sağ ve sol sapma akımları bu şekilde gençliğin içine sızdırmaya çalışıyor. Geleceksizlik gibi ciddi bir sorunla karşı karşıya olan ve bu yüzden emperyalist kapitalist sistemin de-ği-

mini en fazla arzulayan, arayış içinde olan gençlik ise sermaye sınıfının bu saldırılarına karşı savunmasız, açık bir hedef durumunda. Bu sapma akımlar özellikle işçi gençliğe göre daha rahat ve daha özgür bir konumda olan üniversiteli gençlik içerisinde çok daha yaygın.

Ancak burjuvaziye karşı savaşta önemli bir güç olan gençlik bu mücadelede tutarlı ve bilimsel bir bakış açısıyla ilerlemelidir. Gençlik, burjuvazinin kendisine dayattığı bu sağ ve sol sapma akımları iyi bilmeli ve bu sapmalara karşı her alanda mücadele etmelidir.

Gençlik içerisindeki en yaygın sağ ve sol sapma akımlar genel olarak sosyal reformizm, anarşizm, troçkizm, feminizm'dir. Bu sapmaları Marksist - Leninist bir bakış açısıyla, sosyalizm ışığında inceleyerek açıklayalım;

Anarşizm toplumsal otoriteyi, erki, hiyerarşiyi kabul etmeyen bir akımdır. Devletin derhal ortadan kaldırılması gerektiğini ve hiçbir otorite olmadan kaldırılacağını düşünürler. Bir hedef olarak devletin ortadan kaldırılması sorununda anarşistlerden kesinlikle ayrılmıyoruz. Ancak devletin derhal ortadan kaldırılması konusunda ise anarşistler bilimsellikten ve devrimden tamamen uzaklaşıyorlar. Aynı

zamanda devrimin zor yoluyla, otoriteyle bağlantılı olma durumunu da kabul etmiyorlar. Devlet sınıflı toplumlarla birlikte ortaya çıkan ve ezilen sınıfı baskı altında tutabilmek için ezen sınıf tarafından oluşturulmuş bir baskı aracıdır. Köleci toplumdaki bu yana var olan devlet çok köklüdür ve bundan kaynaklı olarak da hiçbir otorite ve zor olmaksızın ortadan kaldırılması bir hayalden başka bir şey değildir. Kökleri çok derinlere kadar uzanan devleti ortadan kaldırmak isteniyorsa devletin araç ve yöntemlerinden geçici olarak yararlanarak devleti parçalamak ve yıkmak zorunludur. Lenin devletin sosyalizmdeki yerini "Devlet ve Devrim" kitabında şu soruyu sorarak özetliyor;

İşçiler kapitalist boyunduruğu atıklarında silahları bırakmalı mıdır? Yoksa kapitalistlerin direnişini kırmak için silahları onlara karşı mı kullanmalıdır?

Bu soruya anarşistler "silah bırakılmalıdır." Cevabını verirken komünistlerse "emeğin iktidarının kalıcı olabilmesi için silahlar kapitalistlere karşı kullanılmalıdır." Cevabını verir. Çünkü bir devrimde asıl önemli nokta iktidardaki sınıfın değişiminden sonraki toplumsal devrim sürecidir.

Devam edecek...

Adana / DÖB

Antakya'da Mart Etkinliği

24 Mart günü Antakya'da Devrimci Öğrenci Birliği olarak, Mart sürecinde gerçekleşen Newroz, Kızılder, Gazi, Nurhak, Halepçe, Berkin Elvan, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü ve 13 Mart Savaşçıları anmak için bir etkinlik düzenlendi.

Antakya'da yaşanan tutuklamalara, gözaltı ve baskılara rağmen gençliğin inisiyatif alması ile bu etkinlik gerçekleştirildi.

Etkinlik 24 Mart Cumartesi günü saat 13.00'da ölümsüzleşen insanlarımız için saygı duruşuyla başladı. Daha sonra, Devrimci Öğrenci Birliğinden bir liseli yoldaşımız sözü alarak etkinliğin açılışını yaptı. Etkinliğimiz 3 ana oturum ile devam etti.

1.Oturum, Mart sürecinde gerçekleşen katliamların tarihçesi ve değerlendirilmesi yapıldı.

2.Oturumda tüm dünya emekçi kadınları selamlanarak, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nün tarihsel süreci anlatıldı ve sürece dahil değerlendirmelerde bulunuldu

3.Oturumda devlet tarafından katledilen işçi sınıfın 3 yiğit devrimci önderi anlatıldı ve mücadeleleri zafere kadar götürüleceği dile getirildi.

Oturumlar bittikten sonra soru cevap kısmına geçildi. Sorulan sorular, kadın mücadelesine dair geniş konuşmaların yaşanmasına olanak sağladı. Devrimci Öğrenci Birliği'nin çalışmaları hakkında değerlendirilmeler yapıldı ve sürece dair önerilerle bu bölüm kapatıldı.

Etkinliğin son kısmında ise müzik ve şiir dinletilerinden sonra son sözü bir yoldaşımız alarak "Bugün yaşanan katliamların, cinsel istismarların, tacizlerin, tecavüzlerin, tutuklamaların, gözaltıların ve ekonomik yoksulluğun artması bizleri geleceksizleştiriyor. Bugün bizlerin liselerin ve üniversitelerin duvarlarını aşarak sokaklara kazanımları sağlayacağımız alanlara topyekün çıkmamızın az bir zamanı kaldığını bizlerin o büyük güne kadar yoğun bir çalışma ve devrimci bir disiplin ile örgütlenmemiz gerektiğini bütün öğrenci kitlelere geleceğimizi kendi ellerimize almak istiyorsak politik özgürlüğümüzü kazanmak zorundayız" denilerek kapanış yapıldı.

DEVİRİMCİ ÖĞRENCİ BİRLİĞİ
ANTAKYA

Dünyanın Yarısı Biziz

Sömürülen, katledilen, şiddet mağduru olan, savaşan, çalışan, üreten ve dünyayı emeğiyle güzelleştiren bütün emekçi kadınlara selam olsun!

8 Mart; 1857 yılında ABD'nin New York kentinde kadınların daha iyi şartlarda çalışması adına verdikleri mücadele sırasında 129 emekçi kadının polisler tarafından fabrikada yakılarak can vermesidir. Devrimci kadın Clara Zetkin'in önerisiyle Uluslararası Sosyalist Kadınlar Birliği tarafından "8 Mart Dünya Emekçi Kadınların Kapitalizme Karşı Mücadele Günü" olarak kabul edilmiştir. Bugün kapitalist devlet 8 Mart'ı salt kadınlar günü olarak lanse ediyor ve sömürülen, ezilen kadınlarla zengin kadınları bir tutmaya çalışıyor.

8 Mart'ı bir tüketim günü olarak göstermeye çalışan kapitalist devlet, mağazalarda indirimler uygulayarak 8 Mart'ı hediye alma gününe, eğlence günlerine çevirip içini boşaltıyor. Fakat 8 Mart emekçi kadınların kanıyla yazılıyor. 8 Mart Kızılder, Kızıl Kalacak!

Günümüzde faşist devlet her geçen gün kadınlara saldırılarını artırıyor. Tecavüze uğrayan; eşi, abisi, babası tarafından öldürülen; erken yaşta çocukların evlendirildiği, her geçen gün kadınlara yönelik gerici fetvaların yayıldığı; devletin başındaki adamın "kadına şiddet haberlerini yapmayın" dediği bir ülkede yaşıyoruz.

Devrime en fazla ihtiyacı olanlar, devrimin ön saflarındadır. Bugün İran'da çıkan ayaklanmada Molla rejimine karşı kadınların başörtülerini çıkartması ve bunun için mücadele etmesi;

ABD'de Trump'a karşı eylemler yapan kadınlar, Türkiye'de birçok şehirde OHAL'in baskıcı uygulamalarına karşı 8 Mart'ta sokağa çıkma çağrısı yapan kadınların gözaltına alınması, kadınların mücadele ruhunu gösteriyor. Kadınlara yönelik artan baskılar ve saldırıların olması, cezaevlerinde kadın tutsaklara yapılan işkenceler, gerici söylemlerin her geçen gün katmerleşerek çoğalması faşist devletin ilerici kadınlardan ne kadar çok korktuğunun göstergesidir.

Biz kadınlar bütün bu saldırılara rağmen asıl sorunun erkek-kadın sorunu değil, sistem sorunu olduğunu kavrayarak erkek yoldaşlarımızla beraber asıl düşmana karşı bulunduğumuz her alanda örgütlenmeleri arttırmalı ve savaşımalıyız. Ancak emek-sermaye çelişkinin olmadığı, kadınların metalaştırılmadığı, özgür olduğu, kadınlara insan gibi davranıldığı bir dünya sosyalizmle gelecektir. Harekete geçmediğimiz sürece bu çürümüş sistemde sömürülmeye ve katledilmeye devam edeceğiz. Özgürlük için ayaklanmalıyız; çünkü dünyanın yarısı biziz, kavganın yarısı da biz olmalıyız...

Kadın Olmadan Devrim Olmaz, Devrim Olmadan Kadın Kurtulmaz!

Mücadele Birliği-Adana

Kadro Beklerken İşten Atıldılar

İstanbul'da Ataşehir Belediyesi'nde, 2 Nisan Pazartesi günü herhangi bir gerekçe gösterilmeden işten çıkarılan 120 taşeron işçi, bugün eyleme başladı. Taşeron işçilere verilen tebliğde, "Çıkarılan son KHK'ler ışığında valiliğin kendilerine yolladıkları güvenlik soruşturması sonucunda hizmetiniz sona ermiştir" deniliyor.

Aylar önce bir güvenlik soruşturması geçiren, daha sonra sınava giren ve sınavı da geçen işçiler, kadro beklemeye başladı.

Dün sabah belediye başkan yardımcılığı ile toplantı yapan işçiler sonuç alamadı. "Valiliğin güvenlik soruşturması gerekçesine dayanarak bizi işten çıkarmak zorunda değilsiniz. İnişiyatif sizin elinizde, gerekçe göstermeden bizi işten çıkartamazsınız" diyen işçilere karşı yöneticiler toplu valiliğe attılar.

Tespit Komisyonu'na dilekçe veren işçiler, karara itiraz etti.

Taşeron işçilerinin kadroya geçirilmesi ile ilgili olarak Resmi Gazete'de yayımlanan "Kamu Kurum ve Kuruluşlarında Personel Çalıştırılmasına Dayalı Hizmet Alımı Sözleşmeleri Kapsamında Çalıştırılmakta Olan İşçilerin Sürekli İşçi Kadrolarına

veya Mahalli İdare Şirketlerinde İşçi Statüsüne Geçirilmesine İlişkin 375 Sayılı Kanun Hükmünde Kararnamenin Geçici 23 ve Geçici 24'üncü Maddelerinin Uygulanmasına Dair Usul ve Esaslar Tebliği" ne göre, yerel yönetimlere bağlı işletmelerde çalışan işçiler, güvenlik soruşturmasından geçmesi halinde sınava alınacak.

Fakat Ataşehir Belediyesi işçilerinin sınava girdikten sonra kadro beklerken tespit komisyonunca yeniden bir değerlendirmeye tutulmaları, öngörülme bir düzenleme. İşçilerin sınav sonuçları belediyenin internet sitesinde 26 Mart 2018 tarihinde ilan edilmişti. Ataşehir Belediyesi'nin bu uygulamasının daha önce örneği yok.

Ataşehir Belediyesi ise açıklamasında, çıkarılan işçilerin Valiliğin güvenlik soruşturması ve arşiv araştırması nedeniyle işlerine son ve

rildiğini savundu, "107 çalışanımızın kendileriyle ilgili güvenlik soruşturmaları olumlu gelmediğinden iş akitlerine son verilmek zorunda kalmıştır. İstanbul Valiliği İl Emniyet Müdürlüğü tarafından yapılan ve tarafımıza bildirilen güvenlik soruşturması sonuçlarının belediyemiz iradesiyle herhangi bir ilgisi bulunmamaktadır" dedi.

İşten atılan işçiler bu sabah belediye önünde oturma eylemine başladı. İşçiler, gasp edilen işlerini geri alana kadar devam ettireceklerini söyledi.

5 ve 6 Nisan günleri Ataşehir Belediyesi önüne gelen işçiler, bir taraftan oturma eylemi yaparken diğer taraftan belediye yetkilileri ile görüşmeleri sürdürdü. Ataşehir Belediyesi, baskılar üzerine, 3 günlük eylemin ardından, 109 işçiye işe başlatma sözü verdi.

İşçilerin elinde yazılı herhangi bir belge yok, ancak belediye tüm işçilerin kadrolu olarak işe alınacağı, hiçbir işçinin açıkta kalmayacağı, mobbing uygulanmayacağı ve yerlerinin değiştirilmeyeceği sözünü verdi.

İşçilerin 9 Nisan Pazartesi günü işbaşı yapması bekleniyor.

"Kadro Dediniz, İşimizden Ettiniz"

"Güvenlik Arşivi Soruşturması" gerekçesi ile işten atılan taşeron işçilere ilişkin bir haber de İzmir'den. Ege Üniversitesi'nde (EÜ) güvenlik soruşturmasını geçtikleri ve sınavlardan başarılı oldukları halde 450 işçi kadroya geçirilmeyle işten çıkarıldı.

5 Nisan günü saat 10.30'da EÜ Rektörlüğü önünde "Güvenlik Soruşturması Dediniz, Bizi İşimizden Ettiniz", "Kadro Dediniz, İşimizden Ettiniz" pankartlarıyla toplanan 200 işçi, bir basın açıklaması yaptı. DİSK Genel İş İzmir 7 No'lu Şube'nin çağrısıyla yapılan eyleme, Birleşik Emek Koordinasyonu ve öğrenciler de destek verdi.

Genel-İş İzmir 7 No'lu Şube Başkanı Kemal Köroğlu; Sağlık Kültür Spor Dairesi Başkanlığı, İdari Mali İşler Daire Başkanlığı ve Dış Hekimliği Fakültesi'nde çalışan personelin yeniden iş başı yapana kadar, her sabah saat 08.00 ile 12.00 arasında Rektörlük önünde oturma eylemi yapacaklarını duyurdu.

Basın açıklaması okuyan DİSK Ege Bölge Temsilcisi Memiş Sarı ise, kadro düzenlemesi sonrasında yüzbinlerce işçinin kadro haklarının gasp edil-

diğini ve binlerce işçinin de işinden edildiğini söyledi. Sarı, 2 Nisan itibarı ile kadroya geçişlerin tamamlandığını, ancak sürecin başladığı ilk günden bugüne belirsizlik ve karmaşanın doğurduğu endişenin, işyerlerinde devam ettiğini belirtti.

Memiş Sarı, "Binlerce işçi, ikinci derece, hatta üçüncü derece yakınları ile ilişkilendirilerek güvenlik soruşturması gerekçe gösterilerek işsiz bırakıldı. İşçiler, geçiş sürecinde sabıka kaydında veya arşiv araştırmasında sorun yaşamadığı halde ve bugüne kadar herhangi suçu bulunmamasına rağmen aile bireyleri veya akrabalarından hatta uzak akrabalarından herhangi bir kişi gerekçe gösterilerek işsiz bırakılmaktadır. Bu yaşananları hangi evrensel hukuka göre ya da Anayasa'nın hangi maddesine göre açıklayacaksınız? Açıklayamazsınız, çünkü hiç bir hukuk sisteminde böyle bir anlayış yok" diye konuştu.

Eylem sırasında, işçiler Rektörlük önünde bulunan yolu trafiğe kapatmak isteyince polis ekipleri, yolu açmaları için işçileri uyardı. Kısa süreli bir gerilimin ardından işçiler yolu yeniden açtı.

Eylem, yapılan açıklamaların ardından sona erdi.

Zorlu Center Eataty Restoran İşçilerinden Eylem

İstanbul Zincirlikuyu'daki Zorlu Center AVM'de bulunan dünyaca ünlü Restoran Eataty işçileri, Dev Turizm İş Sendikası'na üye oldukları için baskı mobing gördü, 29 işçi işten çıkarıldı. İstifaya zorlandı.

28 Mart günü Zorlu Center AVM önünde bir araya gelen atılan işçiler ve Dev Turizm İş Marmara Bölge Şubesi "Sendika Hakkımız Engellenemez" yazılı pankart açarak eylem yaptı. Zorlu Center önünde yapılan açıklamaya Dev Yapı İş Genel Başkanı Özgür Karabulut da katılarak, atılan işçileri temsilen konuştu, maruz kaldıkları baskılara ve hak-sızlıklara vurgu yaparak "mücadelemiz sürecektir" dedi.

Açıklamada konuşan Dev Turizm İş Marmara Bölge Şube Başkanı Turgay Özdemir de "sendika anayasal hakkıdır. Asgari ücret ve kötü koşullarda çalışan işçiler bu haklarını kullanmalı diye işten atılmamalı" dedi. Basın açıklamasının okunmasının ardından eylem sonlandırıldı.

"Nitelikli" Okul - Niteliksiz Eğitim

TEOG sınav sisteminin kalktığını, daha doğrusu değiştiğini bilmeyeniz yoktur. Zaten "TEOG'u kaldırıyoruz, sınavı kaldırıyoruz" diye kopardıkları gübültü duyulmayacak türden değildi. Slogan afiydi; "SINAV KALKIYOR!". Fakat detaylar ve gerçekler yavaş yavaş döküldü.

Bu tarz, iktidarın yaptığı her değişiklikle kullandığı ve etkisi kanıtlanmış bir tarzdır. Önce kocaman puntolarla sloganı ver, sonra burjuva medya bunu toplumun gözüne soksun, bilmeyen duymayan kalsın. İstenilen algı yerleştirildikten sonra parça parça dökülsün detaylar ve gerçekler. Sıkıntı yok nasıl olsa ok hedefine ulaştı. Artık isteyen istediği gibi tartışsın, detaylarda boğulsun.

Sınavın kalkmadığı da nasıl bir uygulama yapılıcağı da asıl niyetin ne olduğu da yavaş yavaş ortaya çıkmaya başladı. Eğitimde gerileme ve ticarileşmenin birlikte okunması gerektiğini her seferinde altını çizerek belirtiyoruz. Bu sınav sistemi de bu amaca uygun bir tarzla düşünülmüş. Yeni sistemle birlikte özel okullara yönelik artacak -velilerin maddi durumu yeterli olmasa dahi- ve imam-hatiplere yönlendirme kolaylaşacak. Nasıl mı olacak? Gelin kaba hatlarıyla sınav sistemini değerlendirelim.

Bakanlığın vermiş olduğu %10'luk net veri üzerinden, İstanbul'un A ilçesinde misali öğrenci ve okul sayılarıyla eski sınava göre yerleşmeyle yeni sınava göre yerleşmeyi kıyaslayalım. Kıyaslama sonucunda bu

%10'un neleri doğuracağı ayan beyan ortaya çıkacaktır.

"Nitelikli" okul yani sınavla girecek okul -bu tanım Milli Eğitim Bakanının dil sürçmesinden kaynaklanmamış, aksine düşüncenin dile vurması şeklinde kendini göstermiştir- Türkiye genelindeki 8. sınıf öğrencilerinin %10'unu kapsayacaktır. Yani 8. sınıf öğrencilerinin %90'ı "niteliksiz" okullara yani sınavsız girebileceği, kendi mahalle sınırlarındaki okullara yerleşeceklerdir.

Kendimize bir örneklem yaratalım: İstanbul'un A ilçesinde 10 adet Anadolu Lisesi olsun. Bu Anadolu Liselerinden 6 tanesi, eğitim sisteminin geneli düşünüldüğünde veliler tarafından "iyi" olarak tanımlanan liselerdir. Diğer ikisi görece iyi, son iki ise eskinin düz lisesinden devşirme, bir türlü "Anadolu Lisesi" olmayan Anadolu Liseleridir. Hatırlarsanız geçmişte düz liseler vardı. Bunların hepsi yine aynı iktidar tarafından Anadolu Liselerine dönüştürüldü ve "artık düz lise kalmadı. Eğitimin niteliğini artırdık, tüm liseler Anadolu Lisesi oldu" denilmiş ve yine büyük bir "hizmet" yapıldığı belirtilmişti.

Yeni sistemle bu A ilçesindeki 10 adet Anadolu Lisesinden 4'ü "nitelikli" yani sınavla girilen Anadolu Liselerine dönüştürüldü. Kalan 6'sı ise eskinin düz liselerine dönüştürülerek sınavsız ve adrese göre girilen "mahalle mektepleri" oldu.

Daha çarpıcı olması adına bu değişimi bir de öğrenci sayılarıyla ele alalım.

A ilçesindeki 10000 öğrenciden;

Önceki sistemde 6000 öğrenci, eğitim sisteminin geneli düşünüldüğünde veliler tarafından "iyi" olarak tanımlanan liselere, 2000 öğrenci görece iyi liselere ve kalan 2000 öğrenci ise eskinin düz lisesinden devşirme, bir türlü "Anadolu lisesi" olmayan Anadolu liselerine gidiyordu.

Yeni sistemle toplam öğrenci sayısının %10'u yani 1000 öğrenci, eğitim sisteminin geneli düşünüldüğünde veliler tarafından "iyi" olarak tanımlanan liselere gidecekken geriye kalan 9000 öğrenci eskinin düz lisesinden devşirme, bir türlü "Anadolu lisesi" olmayan Anadolu liselerine gidecek.

Veliler bu durumda ne yapacak? Eğitim sistemindeki gerileme ve her anlamda niteliksizleştirme sadece siyasi bir hesabın ürünü değil aynı zamanda paralı eğitimin yani özel okulların önünün açılmasıdır.

Maddi durumu elverişli olan veliler uzun süredir ilköğretim seviyesinde dahi özel okulları tercih etmektedir. Daha orta seviyedeki veliler ortaokuldan itibaren özel okulları seçmekte maddi durumu el vermeyen veliler ise borç harç çocuklarını özel okula göndermenin hesap ve hayalini yapmaktadır. Yeni sınav sistemiyle birlikte bu tutum katbekat artacaktır. Bu da elde hesap makinesiyle eğitimi yönetenlerin kapitalist sistemin çıkarı adına elde ettikleri bir başarıdır.

DEVİRİMİN ÖNGÖRÜLEMEZ UNSURU

AYBEL GÜN

Alman faşizmi 2. Dünya savaşında Sovyetler Birliği tarafından büyük bir yenilgiye uğratıldıktan sonra yakalanan faşistler ve savaş suçluları Nürnberg Mahkemeleri'nde yargılandılar. Hitlerden sonra Alman faşizminin iki numarası olarak bilinen Göring bu mahkemelerde yargılananlar arasındaydı. Kızıl Ordu'nun darbeleri karşısında tüm Avrupa'nın ekonomik ve askeri gücünü arkasına alan faşist Alman ordusunun nasıl dağıldığını dışlarını sıkarak isteksizce anlatan Göring, bu savaşta yaptıkları büyük bir hatadan bahsediyordu; "En iyi istihbarat servisi bile Sovyetlerin gerçek askeri varlığını açıklayamaz. Biz bunu aşağı yukarı biliyorduk. Ben insanlardan, yabancılar için daima bir bilmece olan Rus insanlarını kastediyordum."

Sovyet insanı, sosyalist insan, bu savaşta büyük bir cüret göstererek, önceden hiçbir askeri istihbaratın öngöremeyeceği etkisiyle savaşın kaderine yön vermiştir. Bu öngörülemesiz unsur, cesaretleriyle, kararlı savaşlarıyla faşistleri şaşkına çevirmiş, yıpratmış ve büyük bir yenilgiye uğratmıştır.

Dün Alman faşizmi Sovyet insanının tarihsel etkisi karşısında nasıl şaşkına dönmüşse, bugün aynı tekelci kapitalist temelden beslenen Türkiye faşizmi, Afrin'de, Kürt halkının, Enternasyonal Özgürlük Taburlarının ve Leninist savaşçıların çelikten duvarına çarparak şaşkına döndü yıprandı ve moral kaybetti. Dünyanın ikinci büyük ordusuna sahip olmakla övünen bu dinci faşizm, üç güne bitiririz dedikleri işgalde, ikinci ayına gelene kadar ancak metre metre ilerleyebildiler. O da tüm teknik olanaklarını seferber ederek, yürüdükleri alanı metre metre top ve uçaklarla delik deşik ederek. Ancak bu ateş baskısıyla, arabaya atlasan yarım saatte gidebileceğin otuz üç kilometrelik yolu ikinci ayın bitiminde gidememiş olmak, Afrin bölgesi işgal edilmiş olsa bile böylesine kazanılmış bir zafer olsa olsa, dinci faşizmin elde ettiği bir yenilgidir. Tüm dünya işçi ve emekçi halklarının gözünde Afrin savaşı, dinci faşizmin yenilgi hanesine yazılmıştır.

Zaferin asıl sahipleri ise, faşist orduya ve onun destekçisi emperyalist kapitalist sınıfa, nasıl bir öngörülemesiz devrimci güçle muhatap olduklarını hatırlatan, onu orda iki ay boyunca tutan, bir bedenle bir tanka, bir kanasla bir uçağa karşı savaşan devrimci kahramanlar, Kürt halkının ve işçi sınıfının yiğit kızları ve oğullarıdır. Dün Tanya'yı onların adı bu gün Avesta'dır, dün Nuguyen'di adları, bugün Strajed, dün Teğmen Ali'yi adları bugün Sinan, Taylan...

Sovyet insanının Alman faşizmi ve onun arkasına aldığı dünya emperyalist kapitalist sınıfı karşısında 25 milyon insanın canıyla kazanılmış zafer, nasıl dünya işçi sınıfı ve emekçi halklarının mücadelesine büyük bir esin ve umut olmuşsa, "Devrim ya ruhumuzdadır ya da hiçbir yerde" diyen Che, hayatı ve ölümüyle, son 50 yılın her devrimci hareketinin ellerinde bir devrim çağrısı olarak yükselmişse, bugün Afrin'de devrimci kahramanlığın yeni örneklerini veren yoldaşlarımız, bu günün sınıf savaşının yeni aşamasında, güncel devrimin, işçi sınıfının iktidarını kurmanın ve bunun önemli bir ayağı olan proletarya enternasyonalizminin, bu uğurda savaşın çağrısı olarak, tüm dünyanın işçi sınıfının ve kendi kaderine yön vermek isteyen emekçi halkların bilincine ve yüreğine kazanmıştır. Bilinsin ki, emperyalist kapitalist sistem ve onun işbirlikçilerinin ve onların paranın gücüyle zar zor bir arada tutabildikleri yağmacıların attıkları her adımda korkuları ne kadar artıyor ve moralieri ne kadar bozuluyorsa, işçi sınıfının ve emekçi halkların saflarında moral ve kararlılık da o kadar artıyor.

Bilinsin ki devrimin bu öngörülemesiz unsur, devrimci kahramanlar, moral zaferi kazanmıştır. Toplumsal zafer ise, bu moral zaferi kuşanan işçi sınıfı ve Kürt halkının devrimci sınıf savaşçılarıyla iktidarın almasıyla tamamlanacaktır. Kimsenin kuşkusuz olmasın ki o güçler, bilinmez bir geleceğin değil, yaşadığımız hayatta göreceğimiz günlerdir.

Çocuklarını okutan işçi ve emekçi velilerimiz, Her yeni sınav sisteminde her yeni durumda olan tüm değişiklikler sizlerin ve evlatlarınızın aleyhinedir. Bunu en yakından seyler görüyorsunuz zaten. Bu durumda size iki şey dayatılıyor; ya sofranızdaki ekmeğten, evinizdeki ısınmadan fedakarlık yapın -yeterli olmayacak biliyorsunuz- üzerine de asla ödeyemeyeceğiniz borçlar alıp çocuğunuzu özel okula göndereceksiniz ya da "kaderinize" razı olacaksınız. Peki, başka çare yok mu? Gerçekten işçiler emekçiler çaresiz midir? Tabii ki hayır. Nitelikli-bilimsel ve parasız eğitim kapitalizmin gerçekleştirileceği/gerçekleştirilebileceği bir şey değildir. Bu ancak sosyalizmle mümkündür. Tarih bunun ispatıdır. Küba ve sadece Kübalı doktorlar bile bunun ispatıdır. Şimdi size dayatılanın ötesinde yeni ve insani bir yol var ki o hep vardı. Sosyalizm...

DEK
(Devrimci Emekçi Komiteleri)

ESNEMEYEN KIRILACAK

AZER KIZIL

Küçük burjuvazinin üzerinde önemle durduğu konulardan biri de "kuvvetler ayrılığı prensibi"dir. Ancak, burjuvazi bu prensibi hiç de küçük burjuvazinin sandığı gibi; devlet güçlerini birbiriyle dengelemek için uygulamaya koymamıştır. Tersine, sadece kendi iktidarını güvenceye almak ve kapitalist devlet mekanizmasına, toplumsal çelişkilerin derinleşerek kriz boyutuna varmadan, onları çözebilme esnekliğini kazandırmak istemiştir. Fakat ne zaman ki sınıflar savaşı ilerlemiş, iç savaş ve devrimci durum düzeyine varmışsa, burjuvazi derhal "kuvvetlerin birliği prensibi"yle hareket etmiştir. Bunu yapmasının nedeni tüm güçlerini devrim karşısında bir araya getirerek, onu ezme amacına ulaşmak da bu kadar kolay bir iş değildir. Çünkü, artık kapitalist devlet tüm esnekliğini yitirmiş ve diyalektiğin acımasız yasası işleme başlamıştır; esnemeyen kırılacaktır.

Protesto ve gösterilerin devrimci etkilerinin yanında, eğer başka bir takım sosyal argümanlarla desteklenirse, belli oranda kitleleri deşarj edebildiği de bilinen bir gerçektir. Burjuvazi bir çok kez eylemleri reformistlerin öncülüğüne bırakarak, protestocuların daha ileri gitmesini onlar aracılığıyla engelleyebiliyordu. Ancak devrimci durum ve iç savaşın yeni evreye girmesiyle sokağa inen kitlelerin, sıçramalı gelişim gösterdiğini gören burjuvazi artık reformistlerin de kitleleri kontrol edemeyeceğinden emin olarak, tüm gösteri ve eylemleri yasakladı.

Ankara Tekel grevi, milyonluk Newrozlar ve 1 Mayıslar, çok sayıda kitlesel Hes Karşıtı eylem ve tüm bunların da ötesine geçen Haziran Ayaklanması... Ardi arkası kesilmeyen bu eylemlerle emekçiler sürekli bir başkaldırı ruhuyla hareket ettiler. Ancak ne zaman bu eylemlerden birisi o kritik eşiği aşmış iktidara yönelmeye başladysa küçük burjuvazi hemen koşarak devreye girdi. Burjuva efendileri ve kan emici kutsal kapitalizmin bekası için bu eylemleri geri noktalara çekmek için canla başla çalıştılar. Hatta insanlar vurulurken ve sokaklar kan gölüne dönerken bile, onlar elerine geçirdikleri megafonlarla, emekçilere "provokasyona gelmeyin" çağrısını yapıyorlardı. Öyle ki Ankara gar katliamında, yüzden fazla insanın cansız bedeni yerde yatarken bile bu kokuşmuş reformistler aynı çağrıyı yapıyorlardı.

Yasaklamalar sadece bir çok eylemi engellemekle kalmıyor aynı zamanda reformistlerin kullandığı argümanları da ortadan kaldırarak, onların sınıfları uzlaştırma görevini de yerine getirmesini engelliyor. İşte tam da bu nedenle burjuvazi tarafından derhal kızığa çekildiler. Üstelik, geçmişteki büyük hizmetleri için onlara ne bir teşekkür edildi ne de bir emeklilik ikramiyesi verildi! Tam tersine dinci-faşizm tarafından "haddinizi bilin!" çıkışıyla soluğu yasal partiküllerinde alması bir oldu. Şimdilerde gazete köşelerinden "yıkılan" ve aslında baştan sona hayal kırıklığı olan "barış masası" için gözyaşı döküyorlar.

Dönem dönem reformizmin emekçi sınıflar üzerindeki etkisi tartışılmalı da bu konu tam anlaşılmalıdır. Öncelikle reformist hareketlerin milyonları örgütleyemediğinin biz de farkındayız. Zaten bunu yapacak ideolojik yetkinliğe de sahip değiller. Ancak reformistler sendika merkezleri ve kitle örgütlerinin yönetim kademelerine çetevari bir şekilde çöreklenmiş durumdadır. Bu durum, onlara kritik anlarda kritik müdahalelerde bulunma imkanı veriyordu. Ancak gelişen devrimle birlikte bunu eskisi gibi yapamaz hale geldiler ve böylece de burjuvazi gayr-i resmi beşinci kuvvetini yitirmiş oldu.

Bir diğer gayr-i resmi kuvvet ise bilindiği gibi "bağımsız medya"ydı. Ancak göbeğinden burjuvaziye bağlı olan bu medyanın gücü çoktan tükenmişti. Afrin işgal saldırısıyla da son darbeyi yedi. Saldırı başlar başlamaz, medya kuvvetleri yalanın ve faşist çığırıklığın en pespaye haliyle "görev başına" geçti ve Napolyon vari adımlarla, zaferden emin olarak atağa geçtiler. Ancak çok geçmeden, üçüncü günün akşamı gittikleri yerin Napolyon'un sonunu getiren Waterloo olduğunu gördüler. Bir gazetede üç satır yazı yazmak ve bir televizyonda iki laf etmek için milyonlar alan bu asalak ve çapsüz gazeteci müsveddelerini orada, cebinde çoğu kez bir yol parasından fazlası bulunmayan internetin dahi gençliği bekliyordu. Bu çarpışmanın sonucunu, ezici şekilde, devlet sansürünü bir milyon yolla boşa çıkarmış gençler belirlerken burjuva medya alının ortasına yediği "yalancı faşist" damgasıyla bozguna uğradı. Bu dördüncü kuvvetin hak ettiği rezilce çöküştü. Şimdi sadece kof ve etkisiz bir propaganda aracıdır...

Geriye kalan üç resmi kuvvetin de durumu ortada. Devrim tehlikesini bertaraf etmek isteyen burjuvazi onları tek elde toplayarak dinci faşizmin hizmetine sundu. Küçük burjuvazi bu durumdan yakınıp dursa da komünistlerin bu noktadaki tavnu el-bette çok farklıdır. Örneğin biz, yargının yürütmeninin bir parçası haline getirilmesinin emekçilerin mahkemelere başvurmalarını engellediğinin farkındayız. Zira birçok eylemin "hukuki süreç başlamıştır gerekçesiyle bitirildiğine defalarca şahit olduğumuz asla unutamayız! Artık emekçilerin sınıf öfkesi (hiç gerçekleşmeyecek olan) adalet arayışıyla duruşma salonlarında heder olmayacak. Daha da önemlisi, satılmış bir burjuva sendikacı, eylemci işçilerin karşısına geçerek "Hukuk süreci başladı" martavallıyla, onların kafasını karıştırarak eylemleri bitiremeyecek.

Emekçi sınıflar, mahkemelerin de (yargı) hükümetin de (yürütme), meclisin de (yasama) bir khk kadar hükümlü olmadığını biliyor.

Her eylem en çok eylemi yapamı değiştirir! Bu kural kitle eylemleri için de geçerlidir. Uzun yıllardır sürekli eylem yapan kitleler kendisini geliştirip olgunlaştırdı. Şu an burjuvazi her türlü eylemi yasaklamaya çalışsa dursun emekçiler, çoktan en önemli şeyi kavradı. Sonuna kadar gitmenin zorunluluğunu gördüler. Onca eylem rağmen hiçbir sorun çözülmedi ve çözülmediği gibi de her hep gelip aynı noktada düğümlendi! Anlaşılan ve öğrenilen şey şudur: Bunlar (dinci-faşizm) varken hiçbir sorun çözülemez dahası her şey çok daha kötü olacak!... Küçük burjuvazinin anlamadığı şey de bu. Onlar, emekçi sınıfların nihai hesaplaşma yani sorunu kökünden çözmek için güç biriktirmesini; "geri çekilme" olarak anlıyorlar. Değil! Milyonlar doğru anı bekliyor ama doğru anın yaklaştığını farkında olarak!

Sonuçta burjuvazi her şeyi, son çare olarak, yasaklayarak kendini güvenceye almaya çalıştı ve bunu yaparken de aslında kendisi için bir ölüm reçetesi de yazmış oldu. Baskı ve faşist terör geri tepiyor, karşı saldırı başlamaya üzere!

Doğru zaman geldiğinde, öfkeli dev dalgaları gibi şahlanan halklar önüne çıkan tüm engelleri yıklar ve geçer. Doğru zaman geldiğinde ölü bedenlerine bile tanrılık zırlarıyla dokunulmazlık kazandıran, firavunların mumyaları, piramitlerden çıkarılarak sokaklara atılır. Doğru zaman geldiğinde, Spartaküs Roma'yı dize getirir. Tupac Amara İspanyol sömürgelerine zaman dar eder. Cromwell kralı ölüme yollar, Paris işçileri "viva la comune!" der. Defalarca kırılan kollarıyla, o küçük generaller, inadına Filistin için inadına taş atmaya devam eder!... Doğru zaman geldiğinde Gezi'nin cesur insanları, yarım kalanı bitirmek için dönecek ve Gabar'ın zirvesinde yanan o ateş kent meydanlarında yükselecek. Ancak ve işte o zaman, öfkeli kent inlemeleriyle, yeni yaşamın ve yeni insanın göbek bağı kesilecek!

Şimdi hazırlanıyoruz! Çünkü gelmesi gerekenin gelmekte olduğunu biliyoruz!...

Filistin'de "Büyük Geri Dönüş Yürüyüşü"

Toprakları işgal edilen, kendi vatanlarında sığınmacı durumuna düşen, yılmayan ve on yıllardır savaştan bir halk: Filistin.

Filistin bugün, "Toprak Günü"nü yıldönümünde yine sokaklarda.

30 Mart Toprak Günü'nün 42'nci yıldönümünde, Filistinliler, sürgün edildikleri topraklara geri dönmek ve 2006'dan beri Gazze'ye uygulanan ablukanın kaldırılması için Gazze sınırında eylemlerde.

42 yıl önce 30 Mart 1976'da İsrail, Celile bölgesinde binlerce dönüm araziye el koymuştu. Bunun üzerine Filistin halkı, bu gaspı protesto etmek için genel greve gitti ve protesto eylemleri düzenledi. İsrail polisi ise eylemlere tanklarla toplarla, ateş açarak karşılık verdi. 6 Filistinli öldü, çok sayıda kişiyi yaralandı, yüzlerce kişi gözaltına alındı.

30 Mart Cuma günü, "Toprak Günü"nü yıldönümünde "Büyük Geri Dönüş Yürüyüşü" başlatan onbinlerce Filistinli İsrail sınırına yürüdü. İsrail'in buna cevabı 42 yıl boyunca yaptıklarından pek farklı olmadı. Filistinli sivil halkın üzerine ateş açan İsrail 17 kişiyi katletti, 1500'den fazla kişiyi yaraladı.

Büyük Geri Dönüş Yürüyüşü kapsamında 65 kilometrelik Gazze sınırı boyunca onbinlerce kişi toplanırken İsrail ordusu ise sınıra 17 bin asker ve 100 keskin nişancı gönderdi.

Onbinlerce Filistinliye karşı tank ve keskin nişancıların ateşinin yanı sıra, insansız hava araçlarından üzerlerine biber gazı atıldı.

İsrail Savunma Bakanı sivillerin katledilmesine ilişkin kendilerine yöneltilen suçlamalara "askerlerimiz gere-

keni yaptı. Bence tüm askerlerimiz madalyayı hak ediyor" diyerek cevap verdi.

Filistinliler bu eylemlere 6 hafta boyunca her Cuma günü devam edeceğini açıkladı. "Büyük Geri Dönüş Yürüyüşü", 15 Mayıs'a, yani "Nakba'nın 70. yıldönümüne kadar sürecek. ABD de, 14 Mayıs günü Kudüs'te konsolosluk açacağını duyurmuştu. (Nakba, 15 Mayıs 1948'de Filistinlilere yönelik katliamın sonucunda İsrail devletinin kuruluşu, Büyük Felaket)

6 Nisan Cuma:

İsrail'in bir hafta önceki saldırı ve katliamlarına rağmen, Filistinliler yine onbinlerle Gazze sınırında toplandı ve seslerini dünyaya duyurmaya çalıştılar.

Gazze ablukasının kaldırılmasını ve İsrail'in gasp ettiği topraklara geri dönüş haklarını talep eden Filistinliler, bu haftaki eylemlerine "Ateş Cuması" adını verdi. İsrail ise uluslararası toplumdaki gelen tüm tepkilere rağmen askerlere "sınıra yaklaşma vurun" talimatından geri adım atmıyor.

"Ateş Cuması"nda Gazze sınırında binlerce lastik yakıldı, çıkan dumanlar İsraili keskin nişancıların görüş alanını kapattı. Uluslararası hiçbir uyarıyı dikkate almayan İsrail ise lastik yakılması nedeniyle oluşan kirlilik için Dünya Sağlık Örgütü'ne başvuru yaptı.

Bu hümanist ve gevreci şova rağmen İsrail, sınırdaki Filistinlilere ateş açmayı ihmal etmedi. Han Yunus'un doğu sınırında 5 Filistinli İsrail kurşunlarıyla katledilirken, 250 kişi de yaralandı. Böylelikle ilk eylemin yapıldığı Cuma gününden bu yana yaşamını yitiren Filistinli sayısı 24'e yükseldi.

Hindistan'da Dalit Ayaklanması

Hindistan'da kast sistemi, ayaklanmalara neden oldu ve 9 kişi hayatını kaybetti.

Dalitler (Dokunulmazlar) 1.250 milyon nüfusa sahip Hindistan'da 200 milyon kişiler. Ve Dalitler, kast sisteminin en altında dışlanan bir kesim.

Kast sisteminin en alt sırasında yer alan Dalitlere karşı ayrımcılık günlük yaşamın bir parçası. Yaklaşık 200 milyon Dalitin, üst kastlarla aynı tapınaklara ve okullara gitmesine izin verilmiyor. Resmi istatistiklere göre, Hindistan'da 2016 yılında alt kasta yönelik 40 binden fazla suç işlendi.

Dalitler, kast sistemini oluşturan Brahmanlar, Kşatriyalar, Vaikyalılar ve Sudralar tarafından aşağılanıyorlar ve bir süre öncesine kadar onlara karşı işlenen suçlar cezalandırılmıyordu. 1989 yılında yürürlüğe giren SC/ST yasası ile aşağı kasta yönelik suçlara ve kabile üyelerine

yönelik suçları engellemeyi amaçlamıştı. Ancak bugünlerde Dalitlere yönelik suçların cezalarını hafifletecek bir mahkeme kararı, protestoları ateşledi.

Dalit kastına mensup on binlerce kişinin katıldığı protestolarda 9 kişi öldü, çok sayıda kişi yaralandı. Tren seferleri etkilendi, otoyollar trafiğe kapatıldı.

Eylemler nedeniyle kuzeydeki Pencap eyaletinde sınavlar ertelendi, tüm eğitim kurumları, banka ve bürolar kapatıldı, internet hizmeti geçici süreyle kesildi.

Madhya Pradeş eyaletinin bazı kesimlerinde büyük kalabalıklar halinde toplanılması yasaklandı, bazı bölgelerinde de sokağa çıkma yasağı ilan edildi. 5 kişi hayatını kaybederken onlarca kişi yaralandı.

Uttar Pradeş, Jharkhand, Rajastan ve Bihar eyaletlerinde de polislerle çatışmalar yaşandı.

Alwar'da 1 kişi ölüken, sopa ve kılıç taşıdığı belirtilen bazı gruplar Calandhar, Amritsar ve Bathinda'da iş yerlerini kepenk kapatmaya zorladı.

Vaishali, Muzafferpur, Patnai Nawada ve Bhagalpur'da da eylemciler polislerle çatıştı.

Federal Hükümet, (alt kasta yönelik zulmün engellenmesiyle ilgili) "Belirlenmiş Kast ve Belirlenmiş Kavim Yasası'nın geçmişi "suistimal edildiği" hükümünü veren Yüksek Mahkeme'nin bu kararını gözden geçirmesi çağrısında bulundu.

Güney Kürdistan'da Emekçiler Yine Eylemde

Güney Kürdistan, son yıllarda sık sık memur ve öğretmenlerin maaşlarını ödeyemediği için grev ve eylemlerle karşılaşılıyor. Son haftalarda Başure Kürdistan yiğne emekçilerin eylemleri ile sarsılıyor.

25 Nisan günü Hewler'de öğretmenler eylemlerini başlattı. Hewler'in Şaneder Parkı'nda bir araya gelen öğretmen ve çalışanlar hükümetin maaşlarını ödememesini protesto etti. asayiş güçleri ise eylemci biber gazı ve plastik mermilerle saldırdı, 4 kişi yaralandı.

Ertesi gün Hewler, Süleymaniye, Dihok, Halepçe başta olmak üzere birçok yerde öğretmen, memur, sağlık çalışanları alanlara çıkarak, hükümetin maaşları ödememesi ve taleplerinin karşılanmamasını protesto etti.

Süleymaniye Adalet Sarayı'nın önünde çadır kuruldu ve sabah saatlerinden itibaren çok sayıda öğretmen, memur, sağlık

çalışanları ziyaret ederek, tepkileri dile getirdiler. Halepçe'de toplanan çok sayıda öğretmen, memur ve sağlık çalışanı Baxê Giştî Parkı'na doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüşte eylemciler, "Yetkililer hırsız", "Maaşlarımızı ödensin", "İstifa" sloganları attı. Hewler'in Çoman ilçesinde de alanlara çıkan öğretmen ve çalışanları asayiş güçleri engellemeye çalıştı.

Süleymaniye'nin Qeladizê ilçesinde de sağlık çalışanları hastaneleri boykot ederek, alanlara çıktı, talepleri karşılanana kadar boykot kararını sürdürdüklerini belirtti.

Emekçilerin eylemleri sürerken pek çok yerde asayiş eylemlerine saldırdı ve çok sayıda kişi gözaltına alındı.

Eylemler 1 haftadan uzun süre Hewler, Süleymaniye, Germiyan, Ranya, Kifri, Halepçe ve birçok yerde yayılarak devam etti.

Almanya Tübingen'de 8 Mart Eylemi

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü, Almanya'nın Tübingen kentinde çeşitli kadın örgütleri tarafından yapılan bir eylemle kutlandı. MLPD, SPD, Courage gibi örgütlerin yer aldığı eylemde Almanya'daki kadın mücadelesi üzerine konuşmalar yapıldı, Almanya'daki kadın koruma yasalarını eleştiren performans gösterisi yapıldı, sloganlar atıldı ve son olarak müzik eşliğinde dans edildi.

Eylemde Almanya EKA da pankart ve bayrağıyla yerini aldı, EKA adına konuşma da yapıldı. Yapılan konuşmada 8 Mart'ın cinsel ve sınıfsal sömürüye karşı isyan eden kadınların günü olduğu belirtilerek:

"Cinsel ve sınıfsal sömürüye karşı tüm dünyadan kadınların başkaldırısının günüdür 8 Mart!"

Karşı-devrim güçleriyle yapılmak istenen barış görüşmelerine karşı, 'Hayır! Parisli işçi kadınlar kanının son damlasına kadar savaşmak istiyor. Bugün uzlaşmak, sermaye egemenliği yerine emeğin egemenliğinin konulması yönündeki bütün umutlarımızın sonu olur' diyerek uzlaşmaz sınıf tavrını ortaya koyan Paris Komününün kahraman kadın komutanlarından Louise Michellerin...

'Dans edemediğim devrim, devrim değildir' diyen Emma Goldmanların...

'Devrim, daha yarın olmadan, zincir şakırtıları içinde yine doğrulacaktır! Ve sizleri dehşet içinde bırakıp, gur sesi ile şunu haykıracaktır: Vardım, Varım, Var olacağım!' diyerek devrime olan inanç ve kararlılığını bizlere miras bırakan devrimin kartalı Rosa Lüksemburgların...

Önerisiyle 8 Mart'ı 'Emekçi Kadınların

Mücadele Günü' olarak kabul ettiren ve 'Hayatın olduğu her yerde savaşmak istiyorum' diyen Clara Zetkinlerin...

'Kadına karşı ezeli önyargıları ortadan kaldırma gücünü gösteren yalnızca canlı, devrimci rüzgarlardır' diyen Alexandra Kollontai'nin...

Tüm dünyadaki egemen güçlerin üzerine çullandığı Filistin'de mücadele eden kadınların sembolü olan Leyla Halidlerin...

'Yaşam iddiam çok büyük. Anlamlı bir yaşamın ve büyük bir eylemin sahibi olmak istiyorum. Yaşamı ve insanları çok sevdiğim için bu eylemi gerçekleştirmek istiyorum' diyerek yaptığı feda eylemiyle huncunun ve öfkesinin büyüklüğünü gösteren ve Kürt kadınının dirilişinin sembolü olan Zilanların...

Onun için sınıfsız ve sömürsüz bir dünya kurma mücadelesinin sembolü olan yoldaşlarına, 'Sizsiz bir Yaşamı Asla Kabul etmeyeceğim, Sizden asla vazgeçmeyeceğim!' diyerek zindanlardaki zulme karşı başlatılan Olum

Orucu eyleminde 19 kiloya kadar düşen bedeni ama sarsılmaz iradesiyle eyleminin 124. Gününde ölümsüzleşen yoldaşımız Sibel Sürecülerin...

Paris'te alçakça katledilen ve yaşamını 'Hep Kavgaydım yaşamım' olarak özetleyen, destansı bir yaşamın kahramanı olan Kürt kadın önderlerinden Sakine Cansızların...

'Bir tekimiz kalıncaya kadar Kobanê'nin DAİŞ'in eline geçmesine izin vermeyeceğiz' diyerek en kritik anda yaptığı feda eylemiyle, dünyanın en barbar ve acımasız ordularından olan IŞİD'in, Kobanê'ye ilerleyişini durduran Arin Mirkanların...

Ördükleri komünal eşitlikçi yaşamla, kurdıkları kömün ve komitelerle kadın renginde, kadın öncülüğünde toplumun gelişebileceğini, devrim yapabileceğini, çözüm gücü olabileceğini gösteren Rojava'lı kadınların...

İşkence ile katledilmiş, çırılçıplak soyulmuş görüntüleri, faşist, erkek egemen zihniyet tarafından teşhir edilen kızlarının ardından 'Kadın Bedenini Teşhir Etmek Onların Ayıbı, Bizim Başımızdik' diyen anaların...

Çalışan, emeğiyle dünyayı yeniden üreten, kendilerine dayatılan sömürücü, ataerkill düzeni reddeden, bu düzeni yıkmak için başka bir dünya mümkün diyen ve bunun için mücadele eden kadınların günüdür 8 Mart...

Ayağa kalkıp 'Ben Kadınım!' diye haykıran, her türlü aşağılık yakıştırmaya karşı bedeninin ve emeğinin sahibi olan kadınların günüdür...

Tüm emekçi kadınların 8 Mart'ını kutluyoruz" denildi.

EKA Almanya

KAZANMAK İÇİN

SENA DEMİR

ir vakitler, kimilerine göre kiliselerde kadınların şarkı söylemesi bile yasaktı. Evlenmek istemiyorlarsa kiliseye gönderilmiyorlar ve bir çeşit hapis cezasına çarptırılıyorlardı. Havva'nın günahını taşıdığına inanılan kadının öğrenmesi gereken tek şey itaat. Ki bu itaati öğretme yetkisi bile yoktu. Yazmak, okumak, araştırmak bir kadının haddine miydi? Hem o, bunu nasıl yapabilirdi ki, bir günahkar olarak?.. Önce günahını temizlemeliydi!

Kadını kutsadığını, koruduğunu söyleyen islam dini de onlardan farklı değildi. O'na göre kadın kirli, zaafı, zayıf, düşük bir mahlukattı. Ona yalnızca doğurmak ve itaat etmek, kendinden üstün olana hizmet etmek ve susmak düşüyordu. Sesini duyurması, yüzünü göstermesi, erkeğe günah işletmeye yarıyordu. Onun, yani biz kadınların her şeyi günaha ve suçta bir çağrıydı.

Yazamaz, okuyamaz, resim yapamaz, bilimle uğraşamaz, felsefeye ilgilenemez, aşık olamaz, itiraz edemez, bilemezdik... Kendimle ilgili bir karar alamazdık. Tercih etmek gibi bir şey yoktu hayatımızda...

Bütün sınıflar, bütün dinler, kutsal olan aile de dahil, bütün devletler binyıllar boyu birbirinden öykünerek, birbirinden sık dokuyarak üç hak verdi: itaat etmek, hizmet etmek ve susmak...

Bin yıllar boyu bu "üç hakkın" dışına çıkmaya çalışan sayısız kadın yaşadı. Kimilerini tarih hiç yazmadı, kimilerini eksik yazdı, kimilerini sonradan kendi çıkarlarına göre "azize, ana, ulusal kahraman" ilan ederek inkarı yarıydılar.

Ve binyıllar boyu öğretilen acizlik, itaatkarlık, susma-sabır bize nelere mal oldu dersiniz? Bugün hala aynı şeyler istenmiyor, öğretilmiyor, beklenmiyor mu? Bugün hala bir öğretmen, bir avukat, bir doktor vs olsa bile benliğinde köhnemiş bu izleri bulmuyor mu?

İslami temsilciler olarak karşımıza çıkanlar Afganistan'da "Komünistler kızlarımızın namusunu kirlettiler! Onlara okumaya yazma öğrettiler!" diye haykırıyor muydu? Almanya'da daha kırk yıl önce futbol oynamak isteyen kadınlara "Top kapma mücadelesinde kadın zarafeti ortadan kalkıyor, beden ve ruh bazı hasarlara maruz kalıyor. Bedenin sergilenmesi de ahlaken sakıncalı" diye yasaklanıyor muydu? Türkiye'de bugün kadının kaşını almasından, sokakta yürümesinden, gülmesinden tecavüz-tacizi, hatta öldürülmeyi haklı gösterecek sebepler çıkarılmıyor mu?

Hangi kıtaya, hangi kapitalist ya da emperyalist ülkeye (ister cumhuriyetçi, ister monark, ister islami olarak kendilerini adlandırsın bu kapitalist devletler) baktırsanız bakın, biz kadınlar için biçilen şey, özünde aynıdır. Çünkü, ezenle ezilenin, egemenle egemen olanın, yoksulla zenginin, emekçiyle kapitalistin olduğu sınıflı toplumda yaşıyoruz. Kapitalizm her yerde özüne uygun davranıyor. Onun için kadınlar, daha ucuz emekten başka nedir ki? Kadının özgürlüğünün çerçevesi sömürüyle çizilmiştir ve yönetim sorunu yaşayan her kapitalist devlet dinsel, gerici geleneklere sarılarak bu çerçeveyi daha da sınırlamaya çalışmıştır.

Ancak kadınların başlatıp da sonuçlandırmadığı ya da gelecek için güçlü bir meşale yakmadığı hiçbir eylem, ayaklanma ve devrim yoktur. Bin yılların öğretilmiş çaresizliğini, itaatkarlığını büyük oranda üzerimizden atmak olmadı elbette. Ama artık dünya alem biliyor ki, emekçi ya da yoksul ya da küçük burjuva erkek yığınların dahi geri çekildiği, tereddüt gösterdiği yerde biz ileri çıktık.

Paris Komününde adımıza "yangın çıkarıcılar" dediler. Hatta bir burjuva yazar bizi küçümsemek için, "Fransız ulusu yalnız kadınlardan oluşuyor, ne korkunç bir ulus olurdu" demedi mi? Özgürlük için savaşmanın "korkunç"luğunu üstlendik.

Kendi sınıf kardeşlerimizle bile kavgadan çekinmedik. İşçi örgütlerine, sendikalarına, partilerine girip "kimse bizi bu haktan mahrum edemez" dedik. Ve bugün güçlü olan her emekçi örgütü, sendikayı, partiyi kendi özgürlük tutkumuzla var ettik. Sovyet Devriminin ilk ateşini biz yakmadık mı? 8 Mart'ta savaş ve yoksulluk karşıtlığıyla sokağa çıkıp çarlığı devirene kadar ilerletmedik mi kardeşlerimizle...

"Baş düşman hangisi? Askeri diktatörlük mü? Bolivya burjuvazisi mi? Emperyalizm mi? Hayır yoldaşlar (...) Bizim baş düşmanımız korkudur. Onu içimizde taşıyoruz" diyen Domitilia ve diğer kadın arkadaşları Lopaz'a gelip beş kadın olarak açık grevine başladığımda bu eylemin diktatörlüğü devirecek bir ayaklanmaya dönüşeceğine belki de kimse inanmamıştı.

Sayırsız eylemin, isyanın, direnişin, ayaklanmanın ateşini korkumuzu yenerek yaktık.

Biz kadınların dışında kim, her gün her şeyin savaşını veriyor? Her gün tekrar tekrar yenilip ertesi gün yeniden başlıyor? Her gün çocuklar ve kadınlar dışında kim bitmeyen sürekli artan saldırılara maruz kalıyor? Yoksullukla, işsizlikle, sömürüyle, dinci-faşist saldırılarla, taciz-tecavüzlerle, cinayetlerle, köhne geleneklerle boğuşurken yeniden var oluyoruz. Yok edilemez bir gücüz. Sadece aile içi şiddetle, aşağılanmayla, ayrımcılıkla, gerici geleneklerin kuşatılmışlığıyla büyümüyor, devletin kurumları tarafından, uygulayıcıları, yasa koyucuları tarafından da aynı şeylere maruz kalarak yaşıyoruz. Ve kapitalist dinci-faşist devlet her gün tekrar tekrar gericiliği, şiddeti üretiyor, üzerimize salıyor. Ancak biz "yangın çıkarıcılar" özgürlüğümüzü yaşamak isteyen, onu var etmek için "korkunç" tutkulu güçlü bir kitleyiz ve geri adım atmayaacağız. Gerçek şudur ki; kapitalizm yıkılmadan her gün her şey için ahmakça bir kendini tekrar edip yaşamaya devam edeceğiz. Ne kadar büyük korku yaratılırsa yaratılırsın biz kadınlar varız!

13 Mart Savaşçıları Almanya'da Anıldı

Seyit Konuk Necati Vardar İ. Ethem Coşkun

13 Mart 1982'de idam edilen üç proleter komünist yoldaşımız İbrahim Ethem Coşkun, Necati Vardar ve Seyit Konuk'u anmak için Almanya'da bir etkinlik gerçekleştirdik. Anma etkinliğimiz Türkiye, Kürdistan ve tüm dünyada ölümsüzleşen devrim savaşçıları için yapılan saygı duruşu ile başladı.

Giriş konuşmasından sonra Nazım Hikmet'in Zafer Dair şiiriyle devam eden etkinliğimiz, yeni dönemin özelliklerinin doğru kavranması ve ona uygun motivasyonun geliştirilmesi konularına vurgu yapılan bir açılış konuşmasıyla devam etti.

Ardından Sinan Ateş yoldaşı anlatan slayt gösterisi izlendi. Kadın yoldaşlarımıza 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü dolayısıyla gönderilen güller dağıtıldı. Ardında Rojava'dan etkinliğimize gelen mesaj okundu. Mesajın ardından oluşan yoldaşça duygu yoğunluğu ile birlikte serbest kürsü bölümüne geçildi ve tüm yoldaşlar döneme ve kendilerine dair duygu ve düşüncelerini içtenlikle ortaya koydular.

Verilen aradan sonra ikinci bölümde yeni dönemde somut, pratik görevlerimiz, yapılacaklar üzerine konuşuldu ve yoldaşça duyguların ve yoldaşlara duyulan özlemin sıcaklığıyla etkinliğimiz sona erdi.

Almanya'dan Leninistler

Özgürlük

Anne karnına düştüğümde o kapalı kutuda annem ile birlikte dünyayı tanımaya başladım. Nasıl mı? Annem ne yediyse yedim yorulduysa yoruldum. Sevinçlerini kaygılarını üzüntülerini bende aynen yaşadım. Ama bazen pat kökler oluyordu, sonra annem ağladı buna bir anlam veremiyordum.

Derken doğdum her çocuk gibi dışarı çıkar çıkmaz bastım feryadı. Bu dünyaya geldiğime üzülmüştüm. Neyse aylar yıllar geçti artık büyüyordum. Annem genelde emzirmeden emzirmeye eline alırdı. Geceleri koyunda hasreti giderirdi. O zaman da babam olacak pek rahat vermezdi.

Derken okula başladım. Oldukça hareketli ve de zeki çalışan bir kişi idim. Haksızlıklara asla tahammülüm yoktu. Eve çoğu kez gelmek istemezdim, niye mi; annem ile babamın tavırları. Babam en küçük şeyi bahane eder bağırıp çağırır annemi döver çeker kapıyı çıkar giderdi. Annem biraz söylenir, ben bir kenarda içime içime ağlardım. Çünkü annemden de babamdan da korkardım. Akşam babam elinde bir şeylerle gelir. Annem elinden alır ve hoş geldir der. Ben şaşırırm bu nasıl iş, bir karın tokluğuna neler oluyor. Bu ne iki yüzlülük, derken kafama koydum artık bu hayattan kurtulmalı özgür olmalıyım. Onun için bu şehri terk etmeliyim.

Bir Hayalden Bir Dünya Kuranların Günü Kutlu Olsun

Kadıköy Tiyatroları Platformu, Dünya Tiyatrolar Günü dolayısıyla "Yaşasın 27 Mart Dünya Tiyatrolar Günü. Bir Hayalden Bir Dünya Kuranların Günü Kutlu Olsun" pankartı açarak bir yürüyüş yaptı.

Nazım Hikmet Kültür Merkezi'nin önünden yürüyüşe geçen tiyatrocular, bando ritimleri eşliğinde Dünya Tiyatrolar Günü'nü kutladı.

Süreyya Operası'na yürüyen tiyatrocular, "Özgür sanat, özgür tiyatro" sloganları eşliğinde baskı, sansür ve yasaklamalara tepki gösterdi. Süreyya Operası'nın önünde basın açıklaması okunarak "Bugün 27 Mart. Tiyatro kapılarının polislerce dolaşıldığı, sansürün, yasakların A4 kağıtlarına resmi mühürlerle yazıldığı; umudun, barışın sesinin kısılmaya çalışıldığı bu zamanlarda, yaşasın bir hayalden bir dünya yaratılanların çılgınlığı" denildi.

Bir süre sonra "Yaşasın Tiyatro", "Bize Her Yer Tiyatro", "Özgür Sanat Özgür Tiyatro" sloganlarıyla Mehmet Ayvalıtış Parkı'na yüründü.

Para biriktirmeye başladım. Yol param vardı. Ve de babamın bana da el kaldırmaması bardağım son damlası oldu. Evi terk ettim. Büyükhşehre yol aldım. İlk birkaç gün özgürdüm ama deyim yerindeyse kafam karıştı, boşlukta gezinip para harcıyordum. Giysilerimi değiştirdim, kendime göre artık sanatçı olabiliirdim. Benim onlardan neyim eksikti. Etrafında gözler, yaklaşmalar!! Yaklaşanlar ya kafa yapmaya uygun bir kıyafet kolları arasına girerdim. Veya bir çok kişinin kollarının arasına girip "O" olacaktım. Hani benim özgürlüğüm.

Girdiğim her işte, etrafımdaki karşı cins özgürlüğümü elimden almak için çırpınıyor. Bir kahve içimi onlar için, "tamam bu iş bu kadar basit avucumdansın kızım" gibi düşüncelere dalyorlar. Kurtuluşu okumakta buldum açık öğretilmiş hızla bitirdim. Ne oldu!! Bu dünyada olduğun sürece, bu pisliklerle iç içesin. Bu yazıyı izlediğim bir programdan sonra ele aldım. Ve de dedim ki, insanlar insanların eşitliğini kavrayıncaya kadar bu böyle akıp gider.

O halde yalancı dünyada ya akışa kendini kaptırdır karanlıklar içinde yuvarlanacaksn, anamın yolunda, yaşadım mı yaşadım diyeceksin. Ya da insanlık için çalışıp, dünyayı bu pisliğinden kurtarmak; geleceğin, güzelliğinin olabilmesi için uğraş vereceksin. Kurtuluş yok tek başına. "Ya hep beraber ya da hiç birimiz."

Bir Ana

Sinan Yoldaşa...

"Alnını dağ ateşiyle ısıtan
yüzünü
kanla yıkayan dostum.
Uyurken dudağında gülümseyen
bordo gül
benim kalbimi harmanlayan isyan
olsun.
Şimdi dingin gövdede
uğultuyla büyüyen sessizlik
bir gün benim elimde
patlamaya hazır mavzer olsun.
Başın omzuma yasla
göğsüme taşıyayım seni.
Gövden gövdeme can olsun."
A.Z.Özger

Lapa lapa kar yağdı bugün İstanbul'a. Akşam eve vardığımda farkediyordum üşümüşüm. Ayaklarım buz kesmiş. Oturuyorum bir köşeye. Bu havalarda toprağın altında yatan yoldaşlarım geliyor aklıma. Sinan yoldaş. Daha bir ay bile geçmemişti üstünden yoldaşım buz gibi toprağın altında. Teni buz gibidir. O cengaver yüreğini soğutmaya yeter mi bu havalarda. Yetmez elbette. O sıcacık gülümsemesi, kararlılığı, artık her bir yoldaşın kendisiyle bütünleşiyor. Gençlik yoldaşımız yaşama bunca bağlı, devrime bunca bağlı yoldaşın söylediği gibi yapmış. Sonuna kadar götürmüştü mücadelesini. Ezilen ulusların kurtuluşu kavgasına kendi ismini kendi bedenini veren yoldaşım bir an bile geri adım atmadan yürümüşü faşizmin üstüne.

Yoldaşa iki yılı geçkin tanışıklığımız ve çalışma yürütmüş olmamız onurdur benim için. Şimdi size biraz yoldaşı anlatmaya çalışacağım. Ne söylesem eksik kalacak, ona inanım. Olmayan şeyleri söyleyecek değilim.

Sinan yoldaşın kendisini anlatmak "yeni insan"ı anlatmaktır. Sinan yoldaşımızın çağrısı savaş çağrısıdır. Leninistler kadın ve erkek yoldaşlar gün tarihe leninistçe ad yazma günüdür. Gün yoldaşlarımızın uğrunda ölüm-süzleştiği devrimi gerçekleştirme günüdür. Gün yeri geldiğinde cüretle Sinan yoldaş gibi bayraklaşabileceğimiz gündür. Cüretle kavgaya atılalım yoldaşlar. Gelin size tanıdığım yoldaşı anlatayım.

Gazi Mahallesi'nde şimdi karakollar dikilmiş olan Gazi Parkı'nda bir etkinlik var. İşçi bir yoldaşa katılıyoruz biz de. Amfi sistemi, oturma düzeni sahnedan 100 metre ileride. Arka sıramızda bir genç adam.

Yanımdaki yoldaş bir yerlerden çıkardığını söylüyor. Tam çıkaramıyor. Kalkıp yanın gidiyoruz. Üçümüz bir-

likte çekirdek çitlemeye başlıyoruz sohbet ederken. Bir başka hareketin program taslakları dağıtılıyor. Üzerinde durduğumuz sorun "Kürdistan sorunu" oluyor. Dağıtılan taslakta Türk ve Kürt halklarının ortak gireceği bir referandumda sonuç ayrılmaysa ayrılacak, birlikte kalmaksa kalacağız deniyordu. İtiraz ediyordu Sinan yoldaş buna. "Ben Türk'üm hem katledip hem de onun adına karar mı verilir" diyordu. Diğer gün kütüphanede buluşma kararı aldık. İşçi sınıfının kurtuluşu öğretisini anlatan bir çok kitabımız vardı. Meraklı genç bir işçi. Bir masa etrafında toplanmıştık yine üç kişi. Tartıştıyorduk eksik kaldığımız noktalarda notlar alıyorduk. Bunu araştırılmı tekrar tartışalım diyerek. Yoldaşlar da Sinan yoldaşın öğrenme isteğini fark etmişti. Sinan yoldaşa o masada konuştuğumuz o anlar o kadar net ki kafamda. Elleri masanın üstündeydi. Kocaman elleri vardı yoldaşın. Temiz ama nasırlı ellerdi. Dardını anlatırken öyle ateşli konuşurdu ki, yumruğunu sıkıyınca elinin üstündeki damarları görünürdü. Tıpkı devrimci romanlarda olduğu gibi kararlı ve kaba işçi elleri.

Kendi programımızı okuduğumuzda yoldaş bunun bir devrim programı olduğunu, kapitalizmi yıkan proletarya diktatörlüğüne böylesi bir yolla ulaşabileceğini sınıf sevgileriyle fark etmişti. Davasına inandı, hedefe kilitlendi.

Gözlerindeki umutsuzluk ve çaresizlik yerini devrime inanç ve aşkla bağlılığı ifade eden iki ateş parçasına dönüşmüştü. Koşarak geliyordu çalışmalara, kurumda temizlik yapmak da, gazeteleri dağıtmak da, insanlara gitmek, en zorlu eylemlere gitmek de aynı önemdeydi. Bir kere bile "Ben şunu yaptım" demez, yapardı. Herkes bilirdi onun yaptığını. Titiz bir yoldaş. Öğrenmeye açtı. Bir şey anlatmaya başladığında kilitlenirdi gözlerine gözlerimiz. Adeta ikisi arasında köprü kurardı.

Samimi olan her şeye güvenirdi. Samimi, dürüst olmayan insanlarla doğru olan üzerine konuşurdu. Her sözü kendi sadeliğinde devrimi anlatırdı. Toplumla ilgili haberleri duyduğunda kilitlerdi kendini. Anlamaya çalışırdı. Öfke dolardı. Gittiği her eve her kişiye devrimi götürürdü. Saflarımıza çağırırdı. Tanıştığımız dönem Gezi'nin hemen sonrası, Temmuz ya da Ağustos'tu. Ayaklanmanın etkileri hala devam ediyordu. Fakat geri çekili-

yordu ayaklanma gün be gün. Gazi Mahallesi'nde çatışmalar oluyordu sürekli. Binlerce insan sokağa dökülüyor ancak çatışmalar bir avucu geçmiyordu. Halk bekliyordu. Susmanın silahlar, ancak bu zafere götürür diyordu adeta. Ölümü göze alamam diyordu sanki. Ama Leninistler en küçük olasılığı bile değerlendiriyordu.

Tarihini hatırlayamıyorum. Bir Soma eylemiydi. Mahallemizde ayaklanma çıkmıştı. Binlerce insan yürümüştük. Ajitasyon çekiyorduk. Kimisi

saflara geliyordu bekleyenlerden. Çatışma çıktı bir yerde. Gazi Mahallesi'nde eylemler Trafo denilen yere kadar yürüyüşler şeklinde olurdu. Polis buraya kadar yürüyüşe izin verirdi. Burada basın açıklaması yapılır ve örgütler eylemin burada sona erdiğini söylerdi. Ve gerçekten de eylemin bitmesini isterlerdi. Ancak Soma gibi bir katliam sonrasında işçilerin öfkesini göstermek için kör olmak gerekir. Dayanışma adına birisi "Burada eylemimiz sona erdi" dedi. Fakat binlerce insan vardı ve kitle dağılmıyordu. Teğirginleşen siyasetler kendi içinde tartışmaya başladı. Girdik tartışmaya ve "Neyi konuşuyoruz, insanlar gitmiyor bir hedef gösterelim ve yürümeye devam edelim" dedik. Ve ajitasyona başladık, kitle yürüyüşe devam etti. Bir pankart hazırladık onu astık ve yürümeye devam ettik. "Faşizme Karşı

Silah Başına",

"Devrim Yolunda Leninist Saflara" sloganları atarak yürüyorduk. Yürüyüşümüz yolun 300-400 metre ilerisine kadar sürdü. Burada geniş geniş yollar vardır. Yolun bir ucunda biz, bir ucunda narodnik bir çizgide hareket etmeye çalışan bir siyaset. Biz 7-8 kişiyiz, onlar 60 kişiden fazla. Karakola çıkan son düzlüğe geldik. İnsanlar merak ediyor, ne olacak diye. Kitleler dağılmıyor. Aslında biz de bilmiyorduk ne olacağını. Bir anda 60-70 kişilik grubun sorumlusu "Yoldaşlar oturma eylemine geçiyoruz" dedi. Hepsi bir anda oturdular. Biz şaşırık önce. Sonra biz ne yapacağımızı düşündük. "Yürüelim biz" dedik. Karakolla aramızda 15-20 metre bir mesafe var. Tomalar, akrepler etrafımızı sarmış, sürekli tazyikli su sıkıyor, ses bombaları atıyor. Çatışmalar çıkmıştı. Arada silah sesleri geliyordu. Vızır vızır geziyor akrepler. Tomalar köpüklü, ilaçlı su sıkıyor. Yoldaşın ayakkabısının altı dümdüz olmuştu. Tazyikli su gelince düşüyordu yere. Tekrar kalkıp tekrar pankartı getiriyordu. Pankartın o ucunu kimseye vermezdi. Her eyleme birlikte gider coşkuyla katılırdık. Korkularımız da olurdu elbette ama yoldaşa kavrardık birbirimizi.

Bir eylemin boyutu çok şiddetlendince "Korkuyorum yoldaş" deyivermiştim. "Yoldaş bak! Etrafına bir bak, senden başka kadın var mı? Koskoca mahallede bir çatışmada olan tek kadın sensin. Sen çok cesursun yoldaş" demişti. Çok büyük bir moral olmuştu bana. Güçlü biri olduğumu hissetmiştim. Hala korkularım vardı ama yoldaşları orada bırakıp gitmek bir onur meselesiydi benim için. Ne olacaksa birlikte yaşamalıydık. Birlikte aynı masalarda yemek yiyip, aynı politikayla şekillendik, şimdi birileri öne atılıyordu. Ben de onlardan olmalıydım. Bu cesarete sahip olanlardan hiç bir fazlam yoktu. Ben de bir sıra neferiydim.

Yoldaşa eylemlere gittiğimizde bayrağımızı hep götürür kılmaya çalışırdık. Fedakardı. Bir şey ister misin dediğimde, yük olmak istemezdi. Bir karıncadan farksızdı, hep çalışırdı. En önemli şey çalışmaktı onun için. Yemek, içmek, oturmak, her şey her şey en sonra gelirdi. "Gazete bir omzunda gelirdi. Gazeteleri alır ve çıkardı. Ne kadar uzakta olduğu, ne

kadar zamanda ne zorlukla gideceği, orada ne kadar az kalabileceği önemli değildi. O gazetelerini alır ve işçileri bulurdu" diye anlatıyordu bir yoldaş.

Düşünüyorum da, ilk örgütlendiğimde "Burjuva kültürle burjuvaziye karşı savaşılmalı" diye uzun bir makale görmüştüm arşivlerde. Belki de o zaman anlamlandıramadığım bir çok şeyi şimdi hayata geçirmeliyim. Sinan yoldaşa söz veriyorum. Bana kattıklarımı hiçbir zaman unutmuyacağım. Senin gibi fedakar, senin gibi cüretli, senin gibi mütevazı, senin gibi partiye bağlı, senin gibi gittiği yere partiyi götürün çelikleşmiş bir kadın olacağım. Ve bir gün sıra bana geldiğinde öne atılmak için tıpkı senin gibi hiç tereddüt etmeyeceğim. Yayıdan fırlayan ok misali düşmanın kalbine saplanacağım. Ve bu uğurda canımı hiç sakınmayacağım. Sibel yoldaşın söylediği gibi "İnsanın idealleri için yaşamıyla idealleri uğruna ölmesi arasında bir fark göremiyorum."

Bu kadar mütevazı olacağım yoldaşlarımızın desteği ile yaşamımızın her aşamasında kolektif emekle şekillenen kadrolara bir savaş çağrısı oldun. Kabuk kırıldı, filizleniyor yeni Sinanlar, Aysunlar, Sibeller, Agitler.

Söyleyecek çok söz var. Ama söylemenin en iyi yolu yapmaktır diyoruz. Ve yürüyoruz yoldaşa karanlıklarını aydınlıkla yakarak, işkenceyi onurla yakarak, can suyumuzu devrimin harcına katarak, tarihe Leninistçe ad koyarak yürüyoruz geleceğe.

**Düşmesin bizimle yola
Evinde ağlayanların gözyaşlarını
Boynunda ağır bir zincir gibi
taşıyanlar**

**Biraksın peşimizi kendi
yürüğünün kabuğunda
yaşayanlar.
Yoldaşın**

Genç Komüniste...

"Genç Komünist" diyorduk. Mücadele bir gençlik hevesi değildi onun için. Hep okurdu bitmek tükenmek bilmeyen öğrenme tutkusuyla. Teori ve pratik içinde geliştirdi.

"Genç Komünist" güleç yüzlüydü. Özetle o, düşüncelerinin militanıydı.

Che gibi, Denizler gibi sen de hem kendi ülkende, hem de başka ülkelerde komünist sorumlulukla enternasyonalist bir şoreşvan olmayı başardın. Bu onur senin

Genç komünist nefer ölüm-süzdür!..

Bir Yoldaş

**Sinan ve Taylan
yoldaşlar Parti
Okulunda anıldı.
Sinan ve Taylan
Kuşağı artık kendi
kahramanlarını
yaratmıştır. Bu
büyük bir onur ve
sorumluluktur.
Yürünecek yol
onların açtığı
yoldur!**

